ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ..... Δραχμὰς 7.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ..... Φρ. Χρ. 8

ΕΤΟΣ Γ' — ΑΡΙΘΜΟΣ 100

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ Λ. 10

Διὰ πᾶσαν αἴτησιν:
"ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ,, ΑΘΗΝΑΣ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 7 Ἰουνίου 1908

Ἡ «ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ» διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν καὶ τὸν ἔλεγχον δωδεκαμελοῦς συμβουλίου ἐκ δικηγόρων ἐν Ἀθήναις.

Ἐπόπται τῆς ὕλης καὶ ὑπεύθυνοι
ΠΕΤΡΟΣ ΘΗΒΑΙΟΣ
Π. ΛΑΓΟΠΑΤΗΣ — Α. ΜΠΟΥΚΡΑΣ
Δικηγόροι ἐν Ἀθήναις

ΚΑΙ ΕΙΣ ΔΙΚΗΓΟΡΙΑΝ ΑΠΕΛΕΥΣΕΙ

Δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν καὶ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ὑπὸ τὰς γνωστὰς περιστάσεις καταθέτοντος τὸ ἀξίωμα τοῦ Ὑπουργοῦ κ. Δ. Βοκοτοπούλου, χαρακτηριστικώτατα ἀποδεικνύεται, ὅτι οἱ ὀλιγώτερον ὡς Ὑπουργοὶ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης εὐδοκιμήσαντες, εἶνε οἱ κατ' ἐπάγγελμα δικηγόροι. Τὸ πρᾶγμα, ὅσον καὶ ἂν εἶνε ἱκανὸν νὰ ξενίσῃ τοὺς περισσοτέρους, ὅσον καὶ ἂν θεωρηθῇ ὀξύμωρον ὑπὸ τῶν μὴ παρακολουθούντων ἐκ τοῦ πλησίον τὰ γεγονότα, δὲν παύει ἀπὸ τοῦ νὰ εἶνε ἀληθές.

Συμπληροῦται ἤδη τριετία, ἂν μὴ καὶ πλέον, ἀφ' ἧς ὁ δόκιμος τῆς Σύρου δικηγόρος, ὁ ἐπὶ εἰκοσιπενταετίαν, ἴσως δὲ καὶ περισσότερον, ζυμωθεὶς μὲ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ δικηγόρου, ὁ ἀμεσωτάτην ἐπὶ τόσον χρόνον λαβὼν τὴν ἐκ τῶν πραγμάτων πεῖραν, ὁ ἀναστραφεὶς ὅσον ὀλίγοι μετὰ τῶν προσώπων, ὁ κατὰ τεκμήριον τοὐλάχιστον τέλειος γνώστης καὶ τῶν τελευταίων λεπτομερειῶν ὑπὸ τὰς ὁποίας ἐκινεῖτο καὶ κινεῖται ἡ μηχανὴ τῆς δικαιοσύνης, ἐκλήθη νὰ διευθύνῃ τὸ κατ' ἐξοχὴν εἰς αὐτὸν ἀνῆκον Ὑπουργεῖον καὶ ἐὰν καθ' ἣν στιγμὴν κατέρχεται τὰς βαθμίδας τοῦ Ὑπουργείου ὅπερ ἐπὶ τριετίαν διηύθυνεν, ἰδιώτης πλέον, προκληθῇ νὰ ἐπιδείξῃ τὸ εἰς θετικὴν ἐργασίαν ἐνεργητικόν του, οὐδὲν ἄλλο θὰ δυνηθῇ νὰ πράξῃ ἢ νὰ ἀνομολογήσῃ ὅτι ἡ εἰς θετικὴν ἐργασίαν πίστωσίς του δὲν εἶνε ἀνωτέρα τοῦ μηδενικοῦ. Τὴν ἀπάντησιν δὲ ταύτην θὰ εὑρεθῇ εἰς τὴν σκληρὰν ἀνάγκην νὰ παράσχῃ ὁ κατ' ἐξοχὴν μέχρι τοῦ ἀκαταπονήτου φίλεργος δικηγόρος τῆς Σύρου κ. Δ. Βοκοτόπουλος, ὅστις πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ, ὅτι καὶ καθ' ἣν στιγμὴν ἀνέλαβε νὰ διευθύνῃ τὰς τύχας τῆς Δικαιοσύνης καὶ καθ' ἅπαν τὸ χρονικὸν διάστημα καθ' ὃ ἔφερε τὸ ἀξίωμα τοῦ Ὑπουργοῦ ὑπὸ ἑνὸς διεπνέετο ἰδεώδους, νὰ καταδειχθῇ ἀντάξιος τῆς ἐντολῆς ἣν ἀνεδέχετο. Ἀτυχῶς ἀπέτυχε καθ' ὅλην τὴν γραμμήν. Εἰργάσθη ὅσον οὐδείς, καὶ πάλιν ὅσον οὐδεὶς ἦλθε καὶ ἀπῆλθε τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης χωρὶς οὐδὲ καὶ τὸ ἐλάχιστον νὰ καταλίπῃ ἴχνος τῆς διαβάσεώς του. Οἱ δικηγόροι τοὐλάχιστον εὑρίσκονται εἰς τὴν δυσάρεστον θέσιν νὰ ἀνομολογήσουν, ὅτι οὐδὲν θὰ τῷ ὀφείλουν. Εἰς τὴν αὐτὴν δυσάρεστον θέσιν εὑρίσκονται καὶ οἱ δικασταί. Εἰς τὴν αὐτὴν δυσάρεστον θέσιν εὑρίσκεται καὶ ἡ νομοθεσία. Μετὰ τῶν πρώτων συνήνωσε τοὺς ἐνθουσιασμούς του πρὸς ἐπιψήφισιν τοῦ περὶ δικηγορικῶν συλλόγων νομοσχεδίου, ὅπερ ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένῃ εἰσέτι νομοσχέδιον.

Τῶν δευτέρων ἀνέλαβε νὰ βελτιώσῃ τὴν θέσιν συντάσσων τετράδα καὶ πεντάδα νομοσχεδίων περὶ ἀμεταθέτου ἢ ἀναγκαστικῶς μεταθετοῦ, ἅτινα ἐξακολουθοῦν νὰ παραμένουν νομοσχέδια. Τὴν τελευταίαν ἐπειράθη νὰ πλουτίσῃ μὲ ἑκατόμβας νομοσχεδίων. Ἐπειράθη ὅμως. Φεύγων καταλίπει σορὸν ὅλην σχεδίων νόμων. Ὑπὸ τὴν σορὸν ταύτην ἀπερχόμενος ἂς μὴ δυσθυμήσῃ ἀκούων τὴν ἐπῳδὸν τῆς τριετοῦς δράσεώς του:

— Δικηγόρος εἶ καὶ εἰς δικηγορίαν ἀπελεύσει.

Γερμανικὰ ἀποφθέγματα

Ἡ πολυμάθεια κάμνει τὸν δικηγόρον διάσημον, ἡ εὐφυΐα τὸν κάμνει δημοτικὸν καὶ ἡ ἀνοησία τῶν ἄλλων τὸν κάμνει. . . παχύν.

ΑΠΟ ΤΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ἄρειος Πάγος

Ἄμβων καὶ Ποινικὸς Νόμος

Μία φράσις ἐκτοξευθεῖσα ὑπὸ ἑνὸς τῶν ἐν Κορίνθῳ ἱεροκηρύκων, ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος ἑνὸς ἐκ τῶν ναῶν τῆς πόλεως ταύτης, θίγουσα δὲ κατὰ τὴν ἀντίληψιν τῆς ἐν Κορίνθῳ καταδιωκτικῆς ἀρχῆς τὴν ἀξιοπρέπειαν τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας, διῆλθε διὰ τοῦ κριτηρίου τῶν συμβουλίων τῶν ἐν Κορίνθῳ Πλημμελειοδικῶν καὶ τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν καὶ θεωρηθεῖσα ὡς ἐπιλήψιμος ἀπετέλεσε τὴν βάσιν κατηγορίας κατὰ τοῦ ἱεροκήρυκος, ὅστις παρεπέμφθη εἰς τὸ Πλημμελειοδικεῖον ἐπὶ ἐξυβρίσει. Τὴν ἀναίρεσιν κατὰ τοῦ βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν ἐκαλεῖτο τὸ παρελθὸν Σάββατον νὰ δικάσῃ ὁ Ἄρειος Πάγος. Ἡ ὑπόθεσις ὡς τοιαύτη δὲν εἶνε ἄγνωστος εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν, καθότι, εὐθὺς ὡς ἀνεπτύχθη ἐν Κορίνθῳ τὸ ἐπεισόδιον, ἠσχολήθημεν ἀπὸ γενικωτέρας ἀπόψεως ἐπ' αὐτῆς πλέον ἢ ἅπαξ. Ὁ ἐν Κορίνθῳ ἱεροκῆρυξ, κηρύττων ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ἐλέγχων δὲ τινας τῶν κοσμικῶν πράξεων εὑρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην ἢ ἐθεώρησεν ἐπιβαλλόμενον εἰς αὐτὸν νὰ ἐκτοξεύσῃ, μεταξὺ ἄλλων, καὶ τὴν φράσιν: «τινὲς τῶν δικαστῶν ἐκδίδουσιν ἀποφάσεις ἀμελετήτως ἢ κατ' εἰσήγησιν».

Τοιοῦτο τὸ σῶμα τοῦ ἐγκλήματος, ὅπερ ὡδήγησε τὸν τιμητὴν ἱεροκήρυκα μέχρι τῶν βαθμίδων τοῦ Ἀρείου Πάγου, καθότι τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν, εἰς τὸ ὁποῖον κατέφυγεν ἀνακόψας τὸ βούλευμα τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Κορίνθῳ Πλημμελειοδικῶν, ἔκρινεν, ὅτι «ἡ φράσις αὕτη, ***κατὰ τὴν γραμματικὴν αὐτῆς ἔννοιαν (!!)***, εἶνε ὑβριστικὴ κατὰ τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς».

Ὁ συνήγορος τοῦ κατηγορουμένου ἱεροκήρυκος δικηγόρος κ. Σπυρ. Γκίνης, ζητῶν τὴν ἀναίρεσιν τοῦ ἄνω βουλεύματος, ὑπεστήριξε πρὸ παντός, ὅτι ὁ πελάτης αὐτοῦ οὔτε διετέλει οὔτε ἦτο νοητὸν νὰ διατελῇ ἐν δόλῳ καθ' ἣν στιγμὴν ἐδίδασκε τὸ ποίμνιόν του, ἤ, ἐν ἄλλαις λέξεσι, δὲν ὑπῆρχε παρ' αὐτῷ τὸ κυριώτερον τῶν ἐξυβρίσεων στοιχεῖον, ἡ πρόθεσις πρὸς ἐξύβρισιν. Γενικώτερον δὲ ἀναπτύσσων τὴν ὑπόθεσιν, παρέστησεν, ὅτι ὅπως πᾶς πολίτης ἐν τῇ περὶ τῶν κοινῶν μερίμνῃ του ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ κατακρίνῃ τὰ κατὰ τὴν ἀντίληψίν του ἐπιλήψιμα ἐν τῇ πολιτείᾳ, ἐλέγχων οὐχὶ τὰ κατ' ἰδίαν πρόσωπα, ἀλλὰ τὰ πράγματα, κατὰ μεῖζονα λόγον ὁ ἱεροκῆρυξ, ὁ ἐκ τῆς ἀποστολῆς του τεταγμένος νὰ ἐνισχύῃ τὰς ἀγαθὰς πράξεις εἴτε ἐξαίρων αὐτὰς εἴτε ἀντιτιθέμενος ταύτας πρὸς τὰς μὴ τοιαύτας, ἔχει ὄχι μόνον τὸ δικαίωμα, ἀλλὰ καὶ τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἐκφράζῃ γενικώτερον τὰς περὶ τῶν κατ' ἰδίαν κοσμικῶν ἐξουσιῶν σκέψεις ἢ γνώμας του καὶ οὐδένα παραβιάζει νόμον ἐφ' ὅσον μὲ πρόθεσιν ἐξυβρίσεως δὲν θίγει τὰ κατ' ἰδίαν ἄτομα.

Ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς ἀπέφυγε νὰ ἐκταθῇ εἰς ἀγόρευσιν ἐπὶ τοῦ ζητήματος, περιωρίσθη δὲ νὰ ζητήσῃ τυπικῶς τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἀναιρέσεως.

ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ

Εἶχον λάβῃ ἐντολὴν πρὸ ἡμερῶν, ὅπως ἐπιμεληθῶ, ὡς πληρεξούσιος δικηγόρος, Ἰδιωτικῆς τινος Κατηγορίας, ἥτις ἐξεμετρήσεν ἐνδόξως τὸ ζῆν μετὰ τέσσαρας μόλις ἡμέρας, ἀφ' ἧς εἶδε τὸ φῶς τοῦ Ἡλίου. Αἰωνία ἔστω ἡ μνήμη τῆς μακαρίτιδος. Ἀλλ' ὡς δικηγόρος εἶμαι ὑπόχρεως ἀπέναντι τοῦ νόμου καὶ τῆς ἐπαγγελματικῆς μου εὐθυδικίας, νὰ συγκινήσω ἐπ' ὀλίγον τοὺς γεννήτορας καὶ φονεῖς αὐτῆς, εἶμαι ὑπόχρεως ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς «Δικαιοσύνης», ἀποφεύγων τὸν πολὺν πάταγον τοῦ ἡμερησίου τύπου, νὰ εἴπω ὀλίγας λέξεις. Διότι κατὰ τὴν ἀπαισίαν ἡμέραν τοῦ θανάτου τῆς μακαρίτιδος ἀνεγίνωσκον ἔκπληκτος εἰς τὰς καθημερινὰς ἐφημερίδας καὶ ἐντὸς εἰσαγωγικῶν δηλώσεις τοῦ κ. Εἰσαγγελέως τῶν ἐνταῦθα Πλημμελειοδικῶν, ἀναγγέλλοντος πρὸς τὸ ἐν ἀγωνίᾳ Κοινόν, ὅτι παραμένει ἄγρυπνος καὶ ἄτεγκτος Φρουρὸς τοῦ Νόμου, καθ' οὗ βέβκια ἐγώ, ὡς νομικὸς σύμβουλος τοῦ Ἰδιώτου Κατηγόρου, ἐπετιθέμην.

Ὁ νόμος ὀνομάζει τὸν δικηγόρον δη-

ΔΗΜ. Α. ΠΕΤΡΑΚΑΚΟΥ
Ὑφηγητοῦ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου

ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

(De lege lata)

[Παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς γνωμοδοτήσεως τοῦ κ. Εἰσαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου περὶ τοῦ ζητήματος τοῦ διορισμοῦ τῶν ψαλτῶν καὶ νεωκόρων, ἐπὶ τῆς περὶ ταύτης κρίσεως τοῦ βουλευτοῦ κ. Χ. Βοζίκη καὶ ἐπὶ τῶν περὶ τῆς ἐν λόγῳ κρίσεως παρατηρήσεων τοῦ Σ. Ἐπισκόπου Μεσσηνίας κ. Μελετίου:]

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ ἐκκλησία ἐδίδαξε τὴν πολιτείαν καὶ τοὺς ἄρχοντας ταύτης νὰ ὑποκύπτωσι εἰς τοὺς κανόνας της, ὑπὸ μυρίους δὲ διωγμοὺς κατέστησε τὸ δίκαιον αὐτῆς δίκαιον ἐξ ἴσου ἰσχυρὸν καὶ ἐξ ἴσου ὅμοιον δι' ὅλους ἐν τῷ κόσμῳ. Ἤδη δὲ ἀποκαταστᾶσα ἐλευθέρα ὀφείλει ἐν τοσούτῳ καὶ διὰ τὰ ζητήματα τῆς συνειδήσεως ἀκόμη νὰ κλίνῃ τὴν κεφαλὴν πρὸ τοῦ Placetum regium! Ἡ φωνὴ Ἀθανασίου τοῦ Μεγάλου: *Πότε κρίσις Ἐκκλησίας παρὰ Βασιλέως ἔσχε τὸ κῦρος*, δὲν εἶχεν ἀτυχῶς φθάσει μέχρι τῶν διοικούντων τὴν ἀναγεννηθεῖσαν Ἑλλάδα καὶ τοῦ εἰς τοιαύτας ἀντικανονικότητας συμμετέχοντος κλήρου! Συνῆλθον π. χ. αἱ ἐν Γάγγρᾳ καὶ Λαοδικείᾳ σύνοδοι, οἱ δὲ κανόνες αὐτῶν ἐκράτησαν ἀμέσως, ἄνευ οἵας δήποτε αὐτοκρατορικῆς ἐπικυρώσεως. Ἐὰν δὲ οἱ Βυζαντῖνοι ἐθεώρουν δικαίωμα τοῦ Καίσαρος τὴν ἐπικύρωσιν τῶν συνοδικῶν ἀποφάσεων, ἔπραττον τοῦτο οὐχὶ διὰ νὰ ἐλέγξουν τὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλ' ἵνα ἀποδείξουν τὴν πρὸς αὐτὴν εὐλάβειάν των, προσδόσουν δὲ *καθολικὴν* τὴν ἰσχὺν εἰς τοὺς κανόνας. Ἡ Ἐκκλησία δέ, τιμῶσα τοὺς Αὐτοκράτορας καθ' ἣν ἔλαβε παρὰ τοῦ Θεανθρώπου αὐτῆς ἱδρυτοῦ ἐντολήν, παρεκάλει τούτους πρὸς ἐπικύρωσιν τῶν ἰδίων αὐτῆς ἀποφάσεων. Ἀλλ' ὁ ἑλλ. νόμος ὑποβάλλων τὰς ἐκκλ. ἀποφάσεις εἰς ἔγκρισιν, ἐπιφυλάσσει ἐννοεῖται εἰς τὴν ἐγκρίνουσαν Πολιτείαν καὶ τὸ δικαίωμα νὰ ἀρνηθῇ τὴν παροχὴν ταύτης, διότι ἄλλως ἔγκρισις ὑποχρεωτικὴ θὰ ἦτο πολιτικῶς ἄσκοπος. Ἡ διὰ τῶν ἄρθρ. 13 (*συγκατάθεσις καὶ σύμπραξις τῆς κοσμικῆς ἀρχῆς*) καὶ 17 (*ἐπικύρωσις*) ἐπιβαλλομένη ὑποχρέωσις ὅπως πᾶσα ἐκκλ. πρᾶξις ὑπόκειται εἰς τὴν ἔγκρισιν τῆς Πολιτείας διὰ νὰ λάβῃ ἰσχύν, θεσπίζει τὸν ἐν τῷ ἐκκλ. δικαίῳ θεσμόν, τὸν γνωστὸν διὰ τοῦ ὅρου: Jus placeti regii ἢ καὶ placetum regium. Ὅταν ἤρχισε νὰ παραλύῃ εἰς τὴν Δύσιν ἡ κοσμικὴ ἐξουσία τοῦ Πάπα, αἱ καθολικαὶ χῶραι πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς ἰδίας αὐτῶν ἀνεξαρτησίας ἐνήργουν σωματικὴν ἔρευναν εἰς τὰ σύνορά των ἐπὶ παντὸς ἐκ Ρώμης ἐρχομένου, ἐὰν δὲ ἐπ' αὐτοῦ εὕρισκον παπικήν τινα βοῦλλαν ἢ οἱαδήποτε ἔγγραφα τοῦ Βατικανοῦ, ὑπέβαλλον ταῦτα εἰς τὸν ἔλεγχον τῆς κυβερνήσεως, καὶ μόνον τῇ ἐγκρίσει ταύτης ἐπετρέπετο ἡ κοινοποίησις. Τὸ ζήτημα εἶχεν ἰδιάζουσαν σημασίαν δημοσίας τάξεως, ἀφοῦ Πολιτεία καὶ Ἐκκλησία ἐκεῖ διαφόρους, συνήθως μάλιστα ἐχθρικούς, εἶχον σκοπούς. Ἀλλ' εἰς χώραν, ὅπου Ἐκκλησία καὶ Πολιτεία ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν ἔχουσι σκοπόν, μίαν ἀποστολήν, ἕνα πόθον, πρὸς ἓν ἀποβλέπουσι, τί ἐπεζητεῖτο διὰ τοῦ *ξενικοῦ* τούτου θεσμοῦ;

Ὁ διορισμὸς εἰς ἐκκλ. ἀξιώματα θεωρεῖται ὡς ἀντικείμενον συμμίκτου φύσεως, κατ' ἀκολουθίαν ὅλοι οἱ ἐπίσκοποι διορίζονται ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως κατὰ πρότασιν τῆς Συνόδου (ἄρθρ. 16). Τὴν καινοτομίαν ἔφερε βεβαίως ἡ Ἀντιβασιλεία ὄχι μόνον ἐκ Ρωσσίας ἀλλὰ καὶ ἐκ Βαυαρίας, ὅπου, ὡς εἴδομεν, τὸ δικαίωμα τοῦ τοιούτου διορισμοῦ ἀνεγνωρίσθη καὶ ὑπὸ τοῦ Πάπα τῷ Κυριάρχῳ τῆς χώρας (Concord. ἄρθρ. 8). Περὶ τούτου θὰ ἐπανέλθωμεν.

Τὴν πειθαρχικὴν ἐξουσίαν ὑπάγει ὁ νόμος εἰς τὰ καθαρῶς πνευματικὰ ἀντικείμενα, χωρὶς νὰ ἐμποδίζεται ἐκ τούτου νὰ ἀπαιτῇ καὶ ἐδῶ τὸ placetum (ἄρθρ. 17). Ὡς ἀνταξία δὲ κατακλὶς μιᾶς τοιαύτης ἐκκλησιαστικῆς ἐλευθερίας, προστίθεται ἡ ἀπαγόρευσις ὅπως ἡ ἀνωτάτη ἐκκλησιαστικὴ ἀρχὴ καὶ ὁ ἀνώτερος κλῆρος ἀλληλογραφῇ ἀπ' εὐθείας. Πᾶσα τοιαύτη ἀλληλογραφία διέρχεται διὰ τοῦ οἰκείου Ὑπουργείου (ἄρθρ. 19).

Τέλος παρέχεται εἰς πάντα Ἕλληνα, ἑπομένως καὶ τοῖς κληρικοῖς τὸ δικαίωμα νὰ ὑποβάλλουν εἰς τὴν κυβέρνησιν

μόσιον ὑπάλληλον. Οἱ πολῖται ἀναθέτουσιν εἰς χεῖρας τῶν δικηγόρων τὴν τύχην ὑψίστων καὶ μεγίστων ἠθικῶν αὐτῶν καὶ ὑλικῶν δικαιωμάτων καὶ συμφερόντων. Διὰ τοὺς λόγους τούτους ἔχω τὸ ἀτύχημα νὰ θεωρῶ τὸ δικηγορικὸν ἐπάγγελμα ὡς δικαιούμενον καὶ ὑποχρεούμενον νὰ εἶνε λίαν εὔθικτον, ὅταν δικηγόρος τις κατηγορῆται ὡς πειραθεὶς νὰ παρεκτραπῇ τῆς λεωφόρου τοῦ νόμου, ὅταν δικηγόρος τις, ὡς ἔπαθον ἐγώ, ἐλέγχηται ἔν τινι πράξει αὐτοῦ δι' ἁπλῆς ἀντιγραφῆς ἄρθρου τοῦ νόμου, ἄνευ τινὸς ἑρμηνείας· προκαλῆται δηλαδὴ πᾶς τις ἐκ τῶν πολιτῶν, δυνάμενος ἁπλῶς ν' ἀναγινώσκῃ, ὅπως ἀντιληφθῇ πόσον εἶχον ἐγὼ ἄδικον καὶ πόσον μέγα εἶχε δίκαιον ὁ κ. Εἰσαγγελεύς.—Καὶ νῦν ἐπὶ τὸν τύπον τῶν ἥλων, ἐπὶ τὰ πράγματα.

Τὴν 31ην Μαΐου ἐ. ἔ. μ. μ. ἐνεχειρίσαμεν μετὰ τοῦ Ἰδιώτου Κατηγόρου τὴν μήνυσιν πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα, ἠτησάμεθα δὲ καὶ ἐγγράφως καὶ προφορικῶς, ὅπως καλέσωμεν τὸν μηνυόμενον εἰς δίκην ἐνώπιον τοῦ Πλημμελειοδικείου δι' ἀπ' εὐθείας κλήσεως. Ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς λαβὼν ἀνὰ χεῖρας τὴν Ποιν. Δικονομίαν ἀνέγνω ἡμῖν τὸ 294 ἄρθρον αὐτῆς καὶ εἶπεν ὅτι δὲν δύναται νὰ εἰσαχθῇ ἡ δίκη δι' ἀπ' εὐθείας κλήσεως ἄνευ συνοπτικῆς προανακρίσεως. Τὸ ἄρθρον ἐκεῖνο ἔχει οὕτω·

«Ὁ ἕνεκα πλημμελήματος ἰδιωτικῶς κατηγορῶν, ἐὰν θέλῃ νὰ κάμῃ ἀπ' εὐθείας κλῆσιν προσκαλεῖ τοὺς ἁρμοδίους εἰρηνοδίκας καὶ ἀστυνόμους, δημάρχους ἢ δημαρχικοὺς παρέδρους πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς συνοπτικῆς προανακρίσεως, καὶ κατ' αὐτὴν ἐνεργεῖ **ὅλα τὰ δικαιώματα τοῦ Εἰσαγγελέως** κατὰ τὰ ἄρθρα 156—161· ἀλλὰ τὰ δικαιώματα τοῦ ἰδιώτου κατηγόρου περιορίζονται εἰς ἁπλᾶς αἰτήσεις».

Παρετήρησα εὐλαβῶς πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα, ὅτι ἡ μήνυσις, οὖσα τὰ μάλα λεπτομερής, ἀνεπλήρου ὁλοκλήρως τὴν συνοπτικὴν προανάκρισιν, ἀλλ' ἐπέμεινεν εἰς τὴν γνώμην του. Παρόντος τοῦ ἰδιώτου κατηγόρου καὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, ἐνόμισα, ὅτι δὲν μοὶ ἐπετρέπετο μακρὰ συζήτησις, ἐδήλωσα ὅμως, ὅτι θὰ ὑποβάλω τὴν ἑπομένην αἴτησιν περὶ τῶν ἰσχυρισμῶν μας καὶ ἂν ἐξακολουθήσῃ ἡ διαφωνία θ' ἀναφερθῶμεν εἰς τὸ Συμβούλιον. Ὄντως δὲ τὴν ἑπομένην, ἤτοι τὴν 1ην Ἰουνίου, ὑπέβαλον αἴτησιν, ἐν ᾗ ἔλεγον· α') ὅτι τὸ ἄρθρον 294 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας παρέχει δικαίωμα εἰς τὸν ἰδιώτην κατήγορον πρὸς συνοπτικὴν προανάκρισιν καὶ δὲν ἐπιβάλλει ὑποχρέωσιν, τὴν γνώμην δὲ ταύτην ἠρύσθην ἐκ τοῦ συγγράμματος τοῦ κ. Κ. Κωνσταντοπούλου (ἔκδοσις β' ἀριθ. 644) καὶ ἐκ τῆς κρατούσης νομολογίας· β') ὅτι ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ ἔκτασις τῆς συνοπτικῆς προανακρίσεως ἐξαρτᾶται ἀπὸ τῆς κρίσεως τοῦ ἰδιώτου κατηγόρου, οὗτος δέ, ἂν δὲν θεωρηθῇ ἡ λεπτομερεστάτη μήνυσίς του ἀποτελοῦσα ἀρκοῦσαν συνοπτικὴν προανάκρισιν, στέργει ἐπὶ τέλους νὰ ἐξετασθῶσι καὶ δύο μάρτυρες, οἱ παρόντες κατὰ τὴν πρᾶξιν κ. κ. Ι. Σόλων καὶ Γεώρ. Καλλισπέρης· γ') ἂν εἰς μηδὲν τούτων στέρξῃ ὁ κ. Εἰσαγγελεύς, νὰ εἰσαχθῇ τὸ ζήτημα ἐνώπιον τοῦ συμβουλίου, ὅπου ἤθελον ἰσχυρισθῇ, ὅτι οὐδὲ γνώμης δικαίωμα ἔχει ὁ Εἰσαγγελεὺς, ἀναπληρούμενος κατὰ τὸν νόμον ὁλοκλήρως ὑπὸ τοῦ ἰδιώτου κατηγόρου, μὴ ἀναγράφοντος τοῦ νόμου (ἐκτὸς τῶν ῥητῶν ἐξαιρέσεων) δικαίωμα συμπράξεως τοῦ Εἰσαγγελέως.

Ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς παρήγγειλέ μοι, νὰ μεταβῶ τὴν ἑπομένην, ὅπως μοὶ ἀνακοινώσῃ τὴν γνώμην του ἐπὶ τῆς αἰτήσεώς μου. Ὄντως μετέβην τὴν ἑπομένην, ἤτοι τὴν 2αν Ἰουνίου, ἔσχον δὲ τὴν τιμὴν νὰ συζητήσω μετ' αὐτοῦ διὰ μακρῶν ἐπὶ τῶν θεμάτων τῆς αἰτήσεώς μου, μολονότι ἐν ἀρχῇ ἀπέστεργε πᾶσαν συζήτησιν, καθ' ὅσον, ἔλεγεν, εἶχεν ἀπὸ πολλοῦ βαθέως μελετήσει πάντα τὰ σχετικὰ πρὸς τὴν ἰδιωτικὴν κατηγορίαν ζητήματα. Καὶ φρονεῖ ὁ κ. Εἰσαγγελεύς, ὅτι οὐδὲν τῶν δικαιωμάτων αὐτοῦ ἀπόλλυσιν ἐπὶ ἰδιωτικῆς κατηγορίας, διότι, λέγει, ὁ νόμος πάντοτε ἐννοεῖ αὐτὸν ἐπόπτην καὶ ἔλεγκτὴν τοῦ ἰδιώτου κατηγόρου, κατὰ πᾶσαν τούτου πρᾶξιν γνωμοδοτοῦντα καὶ συμπράττοντα. Ἀδιάφορον ἂν λέγῃ ὁ νόμος ὅτι ὁ ἰδιώτης κατήγορος ἔχει ὅλα τὰ δικαιώματα καὶ ἄλλαχοῦ ὅσα δικαιώματα ἔχει ὁ Εἰσαγγελεύς· ἀδιάφορον ἂν ὁ νόμος κελεύῃ ῥητῶς καὶ κατ' ἐξαίρεσιν πότε συμπράττει καὶ μέχρι πόσου καὶ πότε παρεμβαίνει ὁ Εἰσαγγελεὺς π. χ. ἐν ἄρθρῳ 295 «Ἡ κλῆσις τῶν κατηγορουμένων καὶ μαρτύρων γίνεται ἐπιμελείᾳ καὶ δαπάνῃ τοῦ ἰδιώτου κατηγόρου, ὅστις ὀφείλει νὰ σχεδιάζῃ καὶ ὑπογράφῃ τὸ κλητήριον ἔγγραφον, τὸ ὁποῖον μόνον διὰ τῆς συνυπογραφῆς τοῦ Εἰσαγγελέως καὶ τῆς ἐπιθέσεως τῆς ἐπισήμου σφραγῖδος καθίσταται ἐκτελεστὸν», π. χ. ἐν ἄρθροις 301 καὶ 24 καθ' ἃ ὁ Εἰσαγγελεὺς ἐξακολουθεῖ τὴν ἀνάκρισιν αὐτεπαγγέλτως παραιτηθέντος τοῦ ἰδιώτου κατηγόρου, π. χ. ἐν ἄρθρῳ 300 καθ' ὃ παρέχονται μείζονα δικαιώματα τῷ Εἰσαγγελεῖ τῶν Ἑφετῶν ἐπὶ κακουργήματος κατὰ τὴν σχεδίασιν τοῦ ἐγκλητηρίου, π. χ. ὅτι ὁ Εἰσαγγελεὺς ἀγορεύει ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ὑπὲρ τοῦ νόμου. Δὲν κυροῦσιν αἱ ἐξαιρέσεις τὸν κανόνα; Καὶ διατὶ αἱ ῥηταὶ ἐξαιρέσεις ἐὰν μηδὲν δικαίωμά του ἀπώλεσεν ὁ Εἰσαγγελεὺς ἐπὶ ἰδιωτικῆς κατηγορίας, κατὰ τὸ ὄντως ἄγνωστόν μοι πνεῦμα τοῦ νόμου; Ποῖόν τι εἶνε αὐτὸ τὸ περίφημον πνεῦμα τὸ κατισχύον τοῦ τόσον ῥητοῦ καὶ σαφοῦς γράμματος; Τυχαῖαι δὲ εἶνε ὅλως αἱ ῥηταὶ ἐκεῖναι ἐξαιρέσεις;

Καὶ ὅμως ὑπάρχει πνεῦμα· ἡ κατὰ τὴν ἐκ τῆς συζητήσεως ἀντίληψίν μου (πιθανῶς πλανηθεῖσαν) παρανόησις τοῦ κ. Εἰσαγγελέως ὡς πρὸς τὴν δικαιολογικὴν βάσιν τῆς Ἰδιωτικῆς Κατηγορίας. Ὑπολαμβάνει τὴν Ἰδιωτικὴν Κατηγορίαν ὡς ὑποδηλοῦσαν δυσπιστίαν πρὸς τὴν εἰσαγγελικὴν ἀρχήν, ἕνεκα τούτου δὲ διερεθίζεται, καθ' ὅσον, λέγει, ἑρμηνευομένου τοῦ νόμου, ὡς ἐγὼ ἰσχυριζόμην, καταλύεται τὸ δικαίωμα τῆς Πολιτείας τοῦ διώκειν τὰς ἀξιοποίνους πράξεις. Μεθ' ὅσα καὶ ἂν εἴπῃ τις αὐτῷ δὲν κατορθώνει, ν' ἀποδεχθῇ, ὅτι ἡ Ἰδιωτικὴ Κατηγορία δὲν ὑποδηλοῖ δυσπιστίαν πρὸς τὴν εἰσαγγελικὴν ἀρχήν, ἀλλὰ ἀναγνωρίζει τὴν πεποίθησιν παντὸς ἀνθρώπου, ὅτι οὐδεὶς ἄλλος γινώσκει νὰ ἐπιμεληθῇ ὡς αὐτὸς τῶν δικαιωμάτων του. Δὲν ἔχει ὑπ' ὄψιν, ὅτι ὑπῆρξαν χρόνοι, καθ' οὓς δὲν ἀνεγνωρίζετο εἰς τὴν Πολιτείαν τὸ δικαίωμα τοῦ διώκειν τὰς ἀξιοποίνους πράξεις, ὅτι δὲ παραμένουσιν ἀκόμη λείψανα τῶν ἀρχῶν ἐκείνων (τίς οἶδε πῶς καὶ ἐπὶ πόσον ἀκόμη χρόνον) π. χ. ἐπὶ τῶν μόνον κατ' ἔγκλησιν διωκομένων ἀξιοποίνων πράξεων, καθὼς καὶ ἐπὶ Ἰδιωτικῆς κατηγορίας. Διερεθίζεται, νὰ βλέπῃ τὸν ἰδιώτην κατήγορον, ἔχοντα ὅσα καὶ ὁ Εἰσαγγελεὺς δικαιώματα· λησμονεῖ ὅμως, ὅτι ὁ νόμος ἐπιβάλλει εἰς τὸν ἰδιώτην κατήγορον σπουδαίας εὐθύνας, «ἂν ἀπορριφθῇ ἡ κατηγορία», δι' οἱονδήποτε λόγον, ὡς ἡμεῖς φρονοῦμεν· διότι ὁ ἰδιώτης κατήγορος, ἂν ἀπορριφθῇ ἡ κατηγορία, δὲν τρέχει μόνον τὸν κίνδυνον τῆς ψευδοῦς καταμηνύσεως, ἀλλ' ὑποχρεοῦται νὰ πληρώσῃ ὅλα τὰ ἔξοδα τοῦ Κράτους, ὅλα δὲ τὰ ἔξοδα **καὶ τὰς ζημίας** τοῦ κατηγορουμένου. Τοιαύτας εὐθύνας δὲ οὔτε ὁ Εἰσαγγελεὺς, οὔτε ὁ ἁπλοῦς μηνυτής, οὔτε αὐτὸς ὁ πολιτικῶς ἐνάγων ὑπέχουσι. Πιθανῶς ἐλλείψει χρόνου, δὲν μὲ κατηξίωσε τῆς τιμῆς ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς, νὰ μοὶ ὑποδείξῃ εἰς ποίας μακρὰς μελέτας ἀνεκαλύφθη τὸ πνεῦμα τοῦ νόμου, ὅπερ ἀνατρέπει ριζηδὸν πάντα ταῦτα. Ἀλλ' ὅμως ἀπεκάλυψέ μοι γνώμην του ἄλλην, βεβκιότατα ἀσυγχώρητον εἰς δικαστικὸν μάλιστα ἄνδρα. Θεωρεῖ παράλογον τὸν Νομοθέτην, ὅστις θὰ ἐπέτρεπεν εἰς πάντα πολίτην, νὰ καλῇ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου πάντα ἄλλον πολίτην, διότι ἴσως οὕτω ἐκάπνισεν αὐτῷ, τοιουτοτρόπως δὲ νὰ τρέχῃ πᾶς τις τὸν κίνδυνον νὰ διασυρθῇ ἡ ὑπόληψίς του. Ἀλλ' ὁ νόμος, καθ' ὅσον ἦτο δυνατόν, ἠπείλησε καὶ ἀπέκλεισε τὰς ἐντελῶς ἀβασίμους ἰδιωτικὰς κατηγορίας. Ἀλλὰ καὶ ἂν συμβαίνῃ, βεβαίως ἀτόπως καὶ παραλόγως συμβαίνει νὰ θεωρῆται ὡς διασυρθεῖσα ἡ τιμὴ τοῦ πολίτου, οὗτινος ἡ ἀθωότης ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ δικαστηρίου τῆς πατρίδος του (ἐκτὸς ἂν θεωρηθῇ ἀτιμία τὸ νὰ ἀντικρύσῃ τις δικαστήριον!) ὅστις θὰ πληρωθῇ πάντα τὰ ἔξοδά του καὶ ὅλας τὰς ζημίας του, περὶ ὧν ἐκ τῶν προτέρων μεριμνᾷ ὁ νόμος. Ἂν πρόκηται νὰ φυλακισθῇ ἀσφαλίζει αὐτὸν ἄλλως ὁ νόμος, ὡς θὰ εἴπωμεν κατωτέρω. Τοιαύτας ἔχων γνώμας ὁ κ. Εἰσαγγελεύς, μήτε ν' ἀκούσῃ ἤθελε τὴν γνώμην τοῦ κ. Κ. Κωνσταντοπούλου, διδάσκοντος ἐπανειλημμένως ἐν τῷ συγγράμματί του «ὁ ἰδιώτης κατήγορος ἀναπληροῖ **καθ' ὁλοκληρίαν** τὸν εἰσαγγελέα». Τοιαύτας ἔχων γνώμας, παρέβλεπε τὴν ῥήτραν τοῦ ἄρθρου 294, καθ' ἣν ἐπὶ τῆς συνοπτικῆς προανακρίσεως ὁ ἰδιώτης κατήγορος «ἔχει **ὅλα** τὰ δικαιώματα τοῦ εἰσαγγελέως», καὶ δὲν ἀπεδέχετο ὅτι τὴν ἔκτασιν αὐτῆς καθορίζει ὁ ἰδιώτης κατήγορος· ἑπομένως δὲν ἀπεδέχθη τὴν συμβιβαστικὴν, προφορικῶς διατυπωθεῖσαν, αἴτησίν μου, ὅπως ἐπὶ τέλους ἐξετάσωμεν ὅλους τοὺς παρόντας κατὰ τὴν περὶ ἧς προὔκειτο ἀξιόποινον πρᾶξιν, ἀλλὰ τὸ μὲν ἰσχυρίζετο, ὅτι αὐτὸς θὰ καθορίσῃ τὴν ἔκτασιν τῆς συνοπτικῆς προανακρίσεως, τὸ δὲ ἐδήλωσέ μοι, ὅτι, ἐὰν κριθῇ ἀναγκαῖον, θὰ ἐξετασθῶσιν οὐ μόνον καὶ ἄλλοι μάρτυρες, ἀλλὰ καὶ μάρτυρες ὑπερασπίσεως ἀκόμη, ἀναλόγως τῶν περιστάσεων.

Μετὰ θερμὰς παρακλήσεις καὶ συστάσεις μου, ἐν τῇ γνωστῇ αὐτοῦ προθυμίᾳ καὶ ἀβροτήτι, ἀπεδέχθη τέλος νὰ μελετήσῃ καὶ αὖθις τὰ ζητήματα, διότι, ὡς ὡμολόγησε, δὲν ἦτο ἀδύνατον καὶ νὰ μεταβάλῃ γνώμην. Ταῦτα συνέβησαν τὴν 2αν Ἰουνίου καὶ συνεφωνήσαμεν νὰ συναντηθῶμεν τὴν ἑπομένην, καθ' ἣν μετέβην παρ' αὐτῷ, ἀλλὰ μοὶ εἶπε νὰ μεταβῶ τὴν ἐπιοῦσαν, διότι δὲν εἶχεν ἀποφασίσει ἀκόμη. Ἐξημέρωσε τέλος καὶ ἡ 4η Ἰουνίου, καθ' ἣν ἀνέγνων εἰς διαφόρους ἐφημερίδας τὰς κατατροπωσάσας με δηλώσεις αὐτοῦ. Καὶ εἰς ἄλλην μὲν ἐφημερίδα ἀντεγράφετο τὸ ἄρθρον 294, εἰς ἄλλην δὲ ἐλέγετο ὅτι τὸ ἄρθρον τοῦτο λέγει ὅτι «διατάσσεται ἀνάκρισις», εἰς ἄλλην δὲ ἄλλα παρόμοια.

Τὸ ἀτύχημα εἶνε ὅτι, συζητούντων ἡμῶν ὡς ἐν συμπαιγνίᾳ διατελούντων ἵνα μὴ καταρτισθῇ τὸ κλητήριον θέσπισμα ἀπὸ τῆς 31ης Μαΐου μέχρι τῆς 4ης Ἰουνίου, ἐπῆλθεν ἡ παράτησις τοῦ ἰδιώτου κατηγόρου, οὕτω δὲ ἔχασα τὴν εὐκαιρίαν ν' ἀκούσω τοῦ κ. Εἰσαγγελέως ἀναπτύσσοντος τὰς γνώμας αὐτοῦ ἐνώπιον καὶ τοῦ Συμβουλίου. Ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς βεβαίως εἶνε κατευχαριστημένος, διότι ἀκώλυτον πλέον παραμένει αὐτῷ τὸ στάδιον τῆς αὐτεπαγγέλτου ἐνεργείας.

Μετὰ ταῦτα δὲν θεωρῶ ἄσκοπον, ὅπως ἀπαντήσω εἰς ἀπορίαν ἄλλοθεν διατυπωθεῖσάν μοι. Τί θέλει συμβῇ, ἐὰν ὁ ἰδιώτης κατήγορος κάμῃ ἀπ' εὐθείας κλῆσιν ἐπὶ πλημμελήματι, ἐνῷ ἡ πρᾶξις φέρει χαρακτῆρα κακουργήματος; Καὶ πάλιν θ' ἀδρανήσῃ ὁ εἰσαγγελεύς; Τὸ ζήτημα ἐν τῇ τοιαύτῃ περιστάσει λύεται ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 296 τῆς Ποιν.

παράπονα κατὰ καταγρήσεων τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐξουσίας (ἄρθρ. 21). Ἡ παραχώρησις τοῦ recursus ab abusu, ὅπως εἶνε γνωστὸς ὁ θεσμὸς οὗτος ἐν τῇ ἐπιστήμῃ, ἐπὶ δικαστικῶν ὑποθέσεων, δὲν παρουσιάζει ἀληθῶς τι τὸ ὀθνεῖον πρὸς τὴν ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν. Ἤδη εὐθὺς ἀπὸ τῆς ἀναγνωρίσεώς της ὡς θρησκείας τοῦ Κράτους καθιερώθη τὸ ἔνδικον τοῦτο μέσον, ὁ Αὐτοκράτωρ ὅμως δὲν ἀνεμιγνύετο ἀπ' εὐθείας ἵνα ματαιώσῃ ἄνευ ἐξετάσεως τὰς ἐκκλησιαστικὰς ἀποφάσεις, ἀλλὰ τοὐναντίον προεκάλει τὴν Ἐκκλησίαν εἰς νέαν ἐξέτασιν τῶν κατηγοριῶν ἐνώπιον εὐρυτέρας Συνόδου (*συνδικαζόντων ἐκ βασιλικῆς προστάξεως* κατὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν φρασεολογίαν τῶν Βυζαντίνων). Διὰ τοῦ ἐνδίκου δὲ τούτου μέσου εἶνε γνωστὸν ὅτι προσέφυγεν ὁ Μ. Ἀθανάσιος πρὸς τὸν Μ. Κωνσταντῖνον, παρὰ τὸν 12 κανόνα τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Συνόδου, τὸν ὁποῖον οὐχὶ συμφέρον τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ τὸ μῖσος τῶν εὐσεβιανῶν κατὰ τοῦ Ἱεράρχου τῆς Ἀλεξανδρείας ὑπηγόρευσεν.

Ὁ Αὐτοκράτωρ Μαρκιανὸς στέλλων πρὸς τὴν 4ην Οἰκουμ. Σύνοδον τὴν αἴτησιν τοῦ ἐπισκόπου Βασσιανοῦ ἔγραφεν αὐτῇ: «*Θελησάτω τοίνυν ἡ ὑμετέρα εὐλάβεια*» νὰ ἐξετάσῃ τὴν ὑπόθεσιν. Ὁ Ἰουστινιανὸς ἐπεξετείνε τὴν πρὸς τὸν Βασιλέα προσφυγὴν ἐπὶ πάσης ἐκκλ. παραβάσεως ὁρίσας: «*Ἄδειαν δὲ πᾶσι δίδομεν θεωμένοις τι τούτων παραβαινόμενον μηνύειν ἡμῖν τε καὶ εἰς τὴν ἀεὶ βασιλείαν*. (Νεαρ. 6,8). Ἡ β. Ἀντιβασιλεία ὅμως, ἀντιγράψασα τὸν νόμον ἐκ τῶν ἐν Βαυαρίᾳ ἰσχυόντων, ἀντέγραψεν ἐπὶ λέξει καὶ τὴν ἐκεῖ διάταξιν τῆς § 54 τοῦ Religionsedikt, διατυπώσασα ταύτην αὐστηρότερον μάλιστα, ὡς εἴδομεν ἐν τῇ προηγηθείσῃ συγκρίσει. Ἐν Τουρκίᾳ ἀπολαύει ἡ Μ. Ἐκκλησία καὶ ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ εὐρυτέρας ἐλευθερίας. Ἡ Πύλη δὲν δικαιοῦται π. χ. νὰ ἀποδεχθῇ παράπονα κατὰ τοῦ Πατριάρχου, οὕτω δὲ προλαμβάνεται πᾶσα ἀνάμιξις αὐτῆς εἰς τὰ τῆς Ἐκκλησίας (ἐννοοῦμεν τὴν ἐκ τῶν νόμων, οὐχὶ δὲ τὴν αὐθαίρετον ἀνάμιξιν).

Τοιαῦταί τινες ἦσαν αἱ δισκαλπισθεῖσαι ὑπὸ τοῦ Maurer ἐκκλησιαστικαὶ ἐλευθερίαι. Διὰ τῆς ὅλης Declaration, ἰδίᾳ δὲ διὰ τῶν ἄρθρων 7, 9, 13, 17, 19 καὶ 21 ἀνῃρεῖτο πᾶσα ὑπόστασις ἐκκλησιαστικῆς ἀνεξαρτησίας. Ἡ Ἐκκλησία μετετράπη ἁπλούστατα εἰς δούλην τῆς Πολιτείας. Καὶ ταῦτα συνεπληροῦντο διὰ τοῦ ρυθμίζοντος τὰς ἐργασίας τῆς Συνόδου ἀπὸ 15 Αὐγούστου 1833 Β. Δ., δι' οὗ ἐκανονίζοντο αἱ περιπτώσεις, κατὰ τὰς ὁποίας θὰ ἤρκει τὸ vidit τοῦ Β. Ἐπιτρόπου, καὶ δι' ἃς θὰ ἀπῃτεῖτο τὸ Placetum ἐκ μέρους τοῦ ὑπουργείου καὶ τοῦ Βασιλέως. Οὕτως ἡ ἀνωτάτη ἐκκλησιαστικὴ ἀρχὴ μετεβάλλετο εἰς collegium ecclesiasticum. Οἱ ἰσχυρισμοὶ τοῦ πατρὸς τῆς νομοθεσίας ταύτης, ὅτι ὁ σχηματισμὸς τῆς Συνόδου ἔγινε κατὰ τὸ πρότυπον τῆς ρωσσικῆς συνόδου, δὲν εἶνε ἀκριβεῖς. Πλὴν τῶν ἃς ἐσημειώσαμεν ἤδη διαφορῶν, ἡ Ἑλλὰς δὲν ἀνεκοίνωσεν εἰς τὸ Πατριαρχεῖον τι τῶν τελεσθέντων, ἐνῷ Πέτρος ὁ Μέγας, καίτοι μὴ Ἕλλην, καίτοι προέκειτο περὶ ἐσωτερικῆς μεταβολῆς, ἐν ἤδη αὐτοκεφάλῳ διοικήσει, ἐδείχθη εὐλαβέστερος, διότι ἀνεκοίνωσε τῷ Οἰκ. Πατριάρχῃ τὰ ἃ συνετέλεσε ἵνα *εὐδοκήσαντες ὁμολογήσητε δίκαιον*. Ἐν Ρωσσίᾳ ἐκλήθη ἄλλως καὶ ὁ κατώτερος κλῆρος πρὸς διάσκεψιν, διότι καὶ τῶν ἀρχαίων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ συνόδων συμμετεῖχον πάντα τὰ ἐκκλ. τάγματα. Οὕτω δὲ τῆς ἐν Νικαίᾳ πρώτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου συμμετέσχον, *διακριθέντες μάλιστα*, ὁ Μ. Ἀθανάσιος, *διάκονος* ὢν καὶ ὁ μοναχὸς Παφνούτιος. Ἐκ τοῦ γεγονότος, ὅτι ὁ παρὰ τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ Αὐτοκρατορικὸς Ἐπίτροπος ἔχει ἀρνητικὴν ἐν τῇ συνόδῳ ψῆφον, συμπεραίνει ὁ Maurer, ὅτι ἡ ἑλληνικὴ ἐκκλησία ὠργανώθη κατὰ πολὺ μᾶλλον ἀνεξάρτητον τρόπον τῆς ρωσσικῆς, λησμονεῖ ὅμως ὅτι εἰς τὴν ρωσσικὴν σύνοδον παρεσχέθησαν τόσον εὐρέα δικαιώματα, ὥστε νὰ ἔχῃ εἰς τὰς πνευματικὰς ὑποθέσεις, οἷαν εἰς τὰς πολιτικὰς εἶχε δύναμιν ἡ Γερουσία. Τὸ παράδειγμα λοιπὸν δὲν ἐλήφθη ἐκ Ρωσσίας, ἀλλ' ἐκ Βαυαρίας, ὡς νομίζομεν ἀρκούντως ἀπέδειξε καὶ ἡ τῶν νόμων σύγκρισις καὶ ἀνάλυσις.

Τὸν ἐξοστρακισμὸν τῶν κανόνων ἐκ τῆς Ἑλλάδος συνεπλήρωσεν ἡ Ἀντιβασιλεία διὰ τῶν νόμων περὶ τῶν μονῶν. Διὰ τοῦ νόμου τῆς 25 Σεπτεμβρίου 1833 διελύθησαν αἱ ἔχουσαι ὀλίγους μοναχοὺς μοναί, διὰ δὲ τοῦ Β. Δ. τῆς

Δικ., καθ' ὃ ἐπὶ κακουργημάτων **καὶ φυλακίσεων πάντοτε** διατάσσεται τακτικὴ ἀνάκρισις καὶ ὑπαρχούσης ἰδιωτικῆς κατηγορίας. Μετὰ τὴν ἔναρξιν τῆς τακτικῆς ἀνακρίσεως πάλιν κατὰ τὸ ἄρθρον τοῦτο ὁ ἰδιώτης κατήγορος ἔχει ὅλα τὰ δικαιώματα τοῦ Εἰσαγγελέως, ἀσφαλιζομένου τοῦ νόμου καὶ τῶν κατηγορουμένων ὑπὸ τῆς συμπράξεως τοῦ ἀνακριτοῦ καὶ τοῦ Συμβουλίου.

Αὐταὶ εἶνε αἱ διατάξεις τοῦ νόμου, ὅστις δὲν ἀσφαλίζει πρῶτα τὰ δικαιώματα τῶν κατηγορουμένων, ἀλλὰ τὰ δικαιώματα τῶν ἀδικουμένων, πρώτιστα δὲ διὰ τῶν περὶ ἰδιωτικῆς κατηγορίας διατάξεων. Εὐλογώτατα δὲ κατὰ τὴν ταπεινὴν ἡμῶν γνώμην. Ὅταν δὲ τοιαῦται εἶνε αἱ διατάξεις τοῦ νόμου, τὰ περὶ δυσπιστιῶν καὶ οἱ ἐξ αὐτῶν διερεθισμοὶ καὶ τὰ γενικὰ πνεύματα, δὲν θέλομεν νὰ εἴπωμέν τι ἄλλο, ἀλλὰ βεβαίως μήτε νὰ λέγωνται ἐπιτρέπεται. Ἀναφερόμεθα δὲ εὐλαβέστατα πρὸς τοὺς ἁρμοδίους, ἵνα ἐν καιρῷ καθοδηγήσωσι τοὺς ὑφισταμένους των, πρὸς ἀποκατάστασιν τοῦ κύρους τοῦ νόμου, κειμένου ὑπεράνω πάσης καὶ ἀξιεπαίνου φιλοτιμίας. Ἀγνοῶ ἂν ἐπ' ἐσχάτων ἐξαιρετικῶς ἐπληθύνθησαν αἱ ἰδιωτικαὶ κατηγορίαι, πολὺ μᾶλλον ἀγνοῶ τοὺς λόγους τοῦ πληθυσμοῦ τούτου· ἀλλὰ διὰ τοὺς δυναμένους νὰ φιλοσοφῶσιν, ἐὰν δὲν ὑπάρχωσιν ἄλλοι λόγοι, τὸ νὰ πληθύνωνται αἱ ἰδιωτικαὶ κατηγορίαι σημαίνει εὐρωστίαν τοῦ δημοσίου φρονήματος καὶ καταδηλοῖ συγχρόνως ἰσχυρὰν νομιμοφροσύνην ἀπεχθανομένην τὴν αὐτοδικίαν, συντελεῖ δὲ σπουδαίως εἰς τὴν ἐνίσχυσιν τῆς ἐννόμου ἐν τῇ κοινωνίᾳ τάξεως. Ἂν ὑπάρχωσιν ὅμως ἄλλοι λόγοι... καὶ πάλιν οἱ ἁρμόδιοι ἂς κρίνωσι καὶ ἂς πράξωσι τὰ δέοντα καὶ προσήκοντα.

Μεθ' ὑπολήψεως
Εὐστράτιος Κουλουμβάκης
Δικηγόρος

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

Τῆς ὑπ' ἀριθ. 54. ἐ. ἔ. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἄρτῃ Πρωτοδικῶν,

Τὸ Δικαστήριον τῶν ἐν Ἄρτῃ Πρωτοδικῶν.

Διὰ ταῦτα

Δεχόμενον τὴν ἀπὸ 25 Ἀπριλίου ἐ. ἔ. αἴτησιν τῶν Σπυρίδωνος Ἀμβράζη καὶ Εὐαγγελῆς συζύγου του, κατοίκων Ἄρτης.

Κηρύσσει τὴν Θεοδώραν Ἰωάννου Κ. Γιαννάκου, ὀκταέτιδα, θετὸν τέκνον τῶν αἰτούντων Σπυρίδωνος καὶ Εὐαγγελῆς Ἀμβράζη, ἐπὶ τῷ τέλει ἵνα ἐφεξῆς οἵτε αἰτοῦντες καὶ ἡ υἱοθετουμένη ἔχωσιν ἀμοιβαίως ἅπαντα τὰ δικαιώματα καὶ ἀπάσας τὰς ὑποχρεώσεις περὶ ὧν ὁρίζει ὁ περὶ υἱοθεσίας ἀστικὸς Νόμος.

Διατάσσει τὴν ἐν περιλήψει δημοσίευσιν τῆς παρούσης εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις ἐκδιδομένην Ἐφημερίδα «Δικαιοσύνη»· καὶ

Ἐπιβάλλει τὰ ἔξοδα καὶ τέλη εἰς βάρος τῶν αἰτούντων.

Ἐκρίθη ἀπεφασίσθη καὶ ἐδημοσιεύθη ἐν Ἄρτῃ τῇ 2α Μαΐου 1908.

Ὁ Προεδρεύων
Ν. Μαυρέας

Ὁ πληρεξ. δικηγόρος **Ε. Γαρουφαλιᾶς** — Ὁ ὑπογραμματεὺς **Κ. Παπούλιας**

Αἱ στῆλαι τῆς «Δικαιοσύνης» εἶνε εἰς τὴν διάθεσιν παντὸς δικηγόρου, δικαστοῦ ἢ ἄλλου δικαστικοῦ προσώπου, εὑρισκομένου εἰς τὴν ἀνάγκην ἢ ἐπιθυμοῦντος νὰ ἀνακινήσῃ πᾶν ἐν γένει ζήτημα σχετιζόμενον μὲ τὴν ἀπονομὴν τοῦ δικαίου.

Ἡ διελκυστίνδα

Τὸ πρᾶγμα εὐτυχῶς διεψεύσθη, ἔχομεν δὲ ὅλην τὴν διάθεσιν νὰ δώσωμεν πλήρη πίστιν εἰς τὴν διάψευσιν, μὲ ὅλην τὴν θλίψιν ἣν αἰσθανόμεθα διότι δὲν ἔχομεν τὸ δικαίωμα νὰ ἀναπαραστήσωμεν εἰς τὴν φαντασίαν μας τὴν ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν χαριεστάτην εἰκόνα ἑνὸς προέδρου Ἐφετῶν συρομένου κατὰ μίαν διεύθυνσιν ὑπὸ ἑνὸς Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης μὲ τὸ πρόσταγμα νὰ ἐπιταχυνθῇ ἡ ἔκδοσις τῆς ἀποφάσεως ἐπὶ τῆς τάδε ὑποθέσεως, συγχρόνως ὅμως συρομένου κατὰ τὴν ἀντίθετον διεύθυνσιν ὑπὸ ἑνὸς Πρωθυπουργοῦ μὲ τὸ πρόσταγμα νὰ βραδύνῃ ἡ ἀπόφασις ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως. Κρῖμα ὅτι ἡ πρωτότυπος αὕτη διελκυστίνδα δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ διεκδικήσῃ τὸ γέρας εἰς τοὺς ἐπικειμένους ἐν Λονδίνῳ Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας. Ἂς εὐχηθῶμεν νὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ πολιτικὴ ἡμῶν πρόοδος, ὁπότε τὸ γέρας αὐτοδικαίως μᾶς ἀνήκει εἰς μέλλοντας ἀγῶνας.

Ἰαταταὶ

Ὥστε καὶ ἀπόπειρα βασιλικῆς ἐπεμβάσεως ἐπὶ τῶν τῆς δικαιοσύνης ἐσημειώθη καὶ ἐπὶ τῷ ἀκούσματι ὅλαι αἱ δημοσιογραφικαὶ καὶ αἱ βουλευτικαὶ καὶ αἱ τέως ὑπουργικαὶ τρίχες ἠνωρθώθησαν. Φαντασθῆτε ἂν μὲ τὴν πανοπλίαν ἣν ἐπὶ τῷ νέῳ ἔτει ὁ κ. Πρόεδρος τοῦ Ἀρείου Πάγου Τῷ ἐδώρησεν, εἰσήρχετο ὁ Ἄναξ εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης.

Ἡ δὲ ξενοδόχος;

Κάτι τι ὅμως τὸ ὁποῖον ὅλοι ἀντιλαμβανόμεθα καὶ οὐδεὶς ἐσκέφθη νὰ ἐξωτερικεύσῃ εἶνε ὅτι ὅλα αὐτά, τὰ ἴσως ὑπὸ τὰ παρασκήνια τελούμενα, συγχρόνως ὅμως καὶ διαψευδόμενα, εἶνε λογαριασμοὶ χωρὶς ὄχι **τὸν** ἀλλὰ **τὴν** ξενοδόχον, ἡ ὁποία ἐπὶ τοῦ προκειμένου εἶνε ἡ τάλαινα δικαστικὴ ἐξουσία, ἡ αὐτοτελὴς ἐκείνη κατὰ τὸ περίφημον πολιτευμά μας ἐξουσία. Τὴν ἐπίεσαν αὐτήν, ἤ, διὰ τὸ εὐπρεπέστερον, τὴν ἐθώπευσαν ἢ ἐπέδειξαν εἰς αὐτὴν γρόνθον τινά; Ἄ ναί, ἡ τόση ἀβρότης καὶ ὁ τόσος μυστικισμὸς τῶν ἱερέων της δὲν φρονεῖτε ὅτι εἶνε ἀνεξήγητος; Βεβαίως δὲν ὑποστηρίζομεν ὅτι ἔπρεπε νὰ κατήργοντο εἰς ἀγῶνας δημοσιογραφικοὺς διαψεύσεων, πάντως ὅμως κίνησις τῆς σώτειρα τῆς ἀξιοπρεπείας τῆς αὐτοτελοῦς αὐτῆς ἐξουσίας ἦτο καὶ εἶνε ἐπιβεβλημένη.

Ἀναγνώστης μας ὑπογραφόμενος «Ἄπειρος», εἶχε τὴν ὑπομονὴν νὰ ἀριθμήσῃ τὰς ὑποθέσεις, ὧν ἡ συζήτησις κινδυνεύει νὰ ματαιωθῇ ἕνεκα τῆς μεταθέσεως ἐξ Ἀθηνῶν τοῦ προεδρεύοντος ἐν τῷ τμήματι τῶν Ἐφέσεων Πρωτοδίκου κ. Ι. Καφοπούλου. Ἀνευρίσκει δὲ ταύτας **διακοσίας καὶ ἑπτὰ** καὶ ἐρωτᾷ: Τόσον μεγάλη τάχα ἦτο ἡ ἀνάγκη τῆς ὑπηρεσίας, ὥστε εἰς τὰ πρόθυρα τῶν διακοπῶν, ὁπότε κατὰ ἑκατοντάδας ἐξεφωνήθησαν καὶ συνεζητήθησαν ὑποθέσεις ἐξ ὅλων τῶν τμημάτων νὰ γείνῃ μετακίνησις Πρωτοδικῶν καὶ μάλιστα ἐξ Ἀθηνῶν; Καὶ συνεχίζει τὸ ἐρώτημά του καταλήγων: Τὸ συναίσθημα, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται αἰδὼς καὶ τὸ ἄλλο τὸ ἀποκαλούμενον πόνος πρὸς τὰ συμφέροντα τῶν ἰδιωτῶν ἔπαθον μήπως ἔκλειψιν καθολικήν;

Εὐχαρίστως καὶ τὴν εἴδησιν καὶ τὰ ἐρωτήματα τοῦ «ἀπείρου» ἀναγνώστου μας μεταβιβάζομεν εἰς τοὺς ἐμπειροτέρους.

Διὰ λόγους συναδελφότητος

Εἴμεθα ἀπολύτως διατεθειμένοι νὰ πιστεύσωμεν τὸν κ. ὑπουργὸν τῆς Δικαιοσύνης διαμαρτυρόμενον, ὅτι οἱ δικαστικοὶ προβιβασμοὶ ἐγένοντο ἐν πλήρει συνεννοήσει πρὸς τὸν κ. Πρωθυπουργὸν καὶ ὅτι ἡ παραίτησίς του δὲν ὀφείλεται, ὡς κατ' ἀρχὰς ὑπετέθη, εἰς διαφωνίαν τινὰ ἐπὶ τούτων πρὸς τὸν κ. Πρωθυπουργόν. Ὁ κ. ὑπουργὸς ὑπῆρξε τολμηρότατος εἰς τὰς πράξεις του, ὥστε νὰ μὴ γνωρίζῃ τὴν ἀνάγκην ν' ἀπαλλαγῇ τῆς εὐθύνης αὐτῶν. Ἄλλως τε δὲν εἶνε πλέον μυστικόν, ὅτι ὁ κ. ὑπουργὸς μετὰ τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ καὶ ἄλλων ἐνδιαφερομένων διὰ τὰ πράγματα τῆς Δικαιοσύνης, ὑπὸ κοινοῦ συμφέροντος κινούμενοι καὶ συνομολογήσαντες πρὸς ἀλλήλους ἀμοιβαίαν συνδρομὴν καὶ βοήθειαν καὶ ἐν ἀγαστῷ πνεύματι ἀμοιβαίας ὑποχωρήσεως διέπραξαν τοὺς προβιβασμούς, οὔτε ἦτο δυνατὸν εἷς μόνος νὰ δυνηθῇ νὰ διαγκωνίσῃ τόσα δικαιώματα καὶ τόσας ἱκανότητας, ἵνα συρῃ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ἀνυπομόνους φιλοδοξίας, εἰς τὰς ὁποίας ὅμως, καὶ ἂν ἀρνηθῶμεν πᾶσαν ἄλλην ἀρετήν, πρέπει ν' ἀναγνωρίσωμεν θαυμαστὴν ἐπιτηδειότητα, ἡ ὁποία πάντως ἔδει νὰ βραβευθῇ ἀπὸ τὸν παραιτηθέντα τοὐλάχιστον ὑπουργόν... διὰ λόγους συναδελφότητος.

Η ΠΑΡ' ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΕΙΟΙΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΒΡΙΔ΄ ΝΟΜΟΝ ΤΟΥ 1892

ΥΠΟ ΤΟΥ Κ: ΙΩΑΝ. Λ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ
Εἰρηνοδίκου ἐν Ἄρτῃ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

Ὥστε ὀρθῶς ἡ εἰρημένη ἀπόφασις ἀπέρριψε τὴν ἔνστασιν ἀπαραδέκτου τῆς ἀγωγῆς καὶ ἀκυρότητος τῆς συζητήσεως σκεφθεῖσα, ὅτι ὁ ἐνάγων δὲν εἶχεν ὑποχρέωσιν νὰ φέρῃ διὰ παρεμπιπτούσης κλήσεως τὴν ὑπόθεσιν πρὸς συζήτησιν. Ἂς μὴ παρίδῃ δὲ ἡ ἐναντία γνώμη, ὅτι τὴν ἔνστασιν ἐκείνην ἀπέρριψε τὸ πρωτοδικεῖον καὶ ὡς ἄνευ συμφέροντος προταθεῖσαν, τρόπον τινὰ μὴ ἀρκεσθὲν εἰς τὴν πρώτην αἰτιολογίαν. γ) διότι αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρ. 576—578 Πολ. Δ. αἵτινες ἰσχύουσιν ἐπὶ ἐμπορικῶν ὑποθέσεων ἐνώπιον πρωτοδικείων (Π. Δ. 726) καὶ καθιστῶσι περιττὴν τὴν περαιτέρω κλῆσιν καθ' ἃ ρητῶς ὁρίζει τὸ ἐδ. 1 ἄρθρ. 578, δὲν ἰσχύουσι παρ' εἰρηνοδικείοις.

Τὸ ἐπιχείρημα, ὅτι τὸ ἄρθρ. 721 Πολ. Δ. οὐδόλως διαφέρει τῶν ἄρθρ. 497 καὶ 498 τῆς αὐτῆς δικονομίας, πολὺ ἀπέχει τῆς ὀρθότητος. α) διότι τὰ ἄρθρα 497 καὶ 498 ὁρίζουσι τὴν προθεσμίαν οὐ μόνον ὡς πρὸς τὴν ἡμέραν, ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς αὐτὴν τὴν ὥραν, ἣν δὲν προσαπαιτεῖ τὸ ἄρθρ. 721. Παρατηρεῖται λοιπὸν μία μικρὰ διαφορά. β) διότι τὸ ἄρθρ. 497 ὁρίζει, ὅτι θεωρεῖται κατὰ νόμον ὡς ἡμέρα ἐμφανίσεως ἡ μετὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς κλήσεως *τρίτη ἡμέρα*, ὡς καὶ τὸ ἄρθρ. 620 ἐπὶ συνοπτικῶν ὑποθέσεων. Κλῆσις λοιπὸν ἐπιδοθεῖσα τὴν Δευτέραν τῆς ἑβδομάδος συζητεῖται τὴν Πέμπτην (Οἰκον. Ἐγχειρ. § 215 σημ. 3, 180 σημ. 3). Κατὰ τὸ ἄρθρ. 721 ἡμέρα ἐμφανίσεως εἶνε κατὰ νόμον *ἡ μετὰ τὴν παράδοσιν τοῦ ἐγγράφου τῆς ἀγωγῆς*, δηλαδὴ ἀπαιτεῖται νὰ παρέλθῃ μία μόνη πλήρης ἡμέρα ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐπιδόσεως, ἥτις κατὰ νόμον (Πολ. Δ. 193 ἐδ. 1) δὲν λογίζεται. Ἀγωγὴ λοιπὸν ἐπιδοθεῖσα τὴν Δευτέραν συζητεῖται τὴν Τετάρτην ἐνώπιον τοῦ πρωτοδικείου, ἂν εἶνε ἐμπορική. (Οἰκον. § 217 σημ. 2). Καὶ κατὰ τὴν γαλλικὴν δικονομίαν ἄρθρ. 416 «Le delai sera au moins d'un jour». Προσθετέα ὅθεν καὶ δευτέρα διαφορά, σπουδαία. Ἕνεκα λοιπὸν ἀμφοτέρων τούτων τῶν διαφορῶν δὲν εἶνε ὀρθὸν τὸ εἰρημένον ἐπιχείρημα.

Ἀλλά, καὶ ἂν μὴ ὑπῆρχον αἱ εἰρημέναι διαφοραὶ τοῦ ἄρθρ. 721 ἀπὸ τῶν ἄρθρ. 497 καὶ 498, ἡ ἀντιπαραβολὴ ἤτοι ὁ συνδυασμὸς τούτων πρὸς τὰ ἄρθρ. 570, 571, 572, 620, 623, 721, 727 Πολ. Δ. ἅτινα ὑπὲρ ἑαυτῆς ἐπικαλεῖται ἡ ἐναντία ἐκδοχή, ἐν οἷς συμπεριληπτέα καὶ τὰ ἄρθρ, 573—575, 576—578) κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἀναπτυχθέντα ἀποκρούει τὴν νέαν ἑρμηνείαν. Κατ' αὐτῆς μάχεται καὶ αὐτὸς ὁ σκοπὸς τοῦ νόμου, ἤτοι ἡ ταχυτέρα ὅσον οἷόν τε ἐκδίκασις τῶν ὑποθέσεων παρ' εἰρηνοδικείοις· διότι ἡ πολεμουμένη ἑρμηνεία εἰσάγει τὴν παρέλκυσιν τῶν δικῶν εἰς τρόπον, ὥστε ὁ διάδι-

---

25 Φεβρουαρίου 1834, περὶ ὀργανώσεως τῶν γυναικείων μονῶν, περιωρίσθη ὁ ἀριθμὸς τούτων εἰς τρία καὶ ὡρίσθη (ἄρθρ. 4), ὅτι αἱ ἐπιθυμοῦσαι δύνανται *ἀπροκριματίστως* νὰ ἐγκαταλίπουν τὸν μοναχικὸν βίον. Οἱ κληρικοὶ τῆς Ἑλλάδος εἶχον λησμονήσει τὰς κανονικὰς βάσεις τῆς μοναχικῆς τάξεως. Δὲν ἐνεθυμοῦντο πλέον, ὅτι ὁ Μ. Βασίλειος τὰς ἀθετούσας τὴν ἐπαγγελίαν των μοναχὰς τιμωρεῖ ὡς μοιχαλίδας, οὐδένα δὲ γνωρίζει λόγον, διαλύοντα τὸ μετὰ τοῦ Θεοῦ pactum, ὅπως χαρακτηρίζει ὁ Μέγας Ἱεράρχης τὴν μοναχικὴν ὁμολογίαν. Πῶς ἠδύνατο ἡ νεότευκτος ἐκείνη Σύνοδος νὰ θέτῃ ἑαυτὴν ὑπὲρ τοὺς κανόνας; Ὁ μελετῶν τὰ πραξικοπήματα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, νομίζει ὅτι εἶχον ἐπανατείλει πράγματι διὰ τὸ δυσμοιρον ἔθνος αἱ κατὰ τῶν μοναχῶν καταδιώξεις τοῦ Οὐάλεντος. (C. Theod. 12, 1, 63).

V

Ὁλόκληρα 15 ἔτη διωκεῖτο οὕτως ἀντικανονικῶς ἡ νεοελληνικὴ Ἐκκλησία. Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἐκ πατριωτικοῦ ὑπολογισμοῦ δὲν εἶχε κηρύξει ταύτην σχισματικήν. Ἐξηντλήθη ἡ *οἰκονομία* τῆς Ἐκκλησίας διὰ νὰ μὴ ἐφαρμοσθῇ ὁ 15ος κανὼν τῆς πρωτοδευρας, ὁ ἐπιτάσσων: «Εἴ τις πρεσβύτερος, ἢ ἐπίσκοπος, ἢ μητροπολίτης *τολμήσειεν ἀποστῆναι* τῆς πρὸς τὸν οἰκεῖον Πατριάρχην κοινωνίας, καὶ μὴ ἀναφέροι τὸ ὄνομα αὐτοῦ, κατὰ τὸ ὡρισμένον καὶ τεταγμένον ἐν τῇ θείᾳ μυσταγωγίᾳ, ἀλλὰ πρὸ ἐμφανείας συνοδικῆς καὶ τελείας αὐτοῦ κατακρίσεως *σχίσμα ποιήσει*, τοῦτον ὥρισεν ἡ ἁγία Σύνοδος, *πάσης ἱερατείας ἀλλότριον* εἶναι...». Τὸ Φανάριον εἰς τὰς κρισίμους ἐκείνας ἐθνικὰς στιγμὰς ἐλησμόνει καὶ τὸν 34 ἀποστολικὸν κανόνα: «Τοὺς ἐπισκόπους ἑκάστου ἔθνους *εἰδέναι χρὴ τὸν* ἐν αὐτοῖς *πρῶτον*, καὶ ἡγεῖσθαι αὐτὸν ὡς κεφαλήν, καὶ μηδέν τι πράττειν ἄνευ τῆς ἐκείνου γνώμης». Πόσας ἀνυπολογίστους συμφορὰς θὰ ἐδημιούργει ἐχθρικὴ τοῦ Πατριαρχείου στάσις εἰς τὴν χώραν, τῆς ὁποίας ὁ πληθυσμὸς τὰ μάλα ἐδυσφόρει ἐκ τῆς διακοπῆς τῶν μετὰ τοῦ Πατριάρχου σχέσεων! Ἔθνος, τὸ ὁποῖον καθ' ὅλην τὴν μακραίωνα δουλείαν ἕνα Γενάρχην του ἐγνώριζε, τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην, δὲν ἠνείχετο τῆς Ἀντιβασιλείας τὴν στάσιν. Αἱ διαδόσεις, ὅτι οἱ Βλαχοὶ *θέλουν νὰ μᾶς ἀλλαξοπιστήσουν* ἐπιστεύοντο εὐκόλως καὶ ἡ ἀγανάκτησις ὁσημέραι ἐκορυφοῦτο. Ἰδοὺ ἐντεῦθεν ὑπὸ ποίων ψυχολογικῶν αἰσθημάτων κατείχετο ἡ Ἐθνοσυνέλευσις, ὅταν ἐψήφιζε τὸ 2 ἄρθρον τοῦ Συντάγματος τοῦ 44. Διὰ τούτου ἐπεβάλλετο πρωτίστως ἡ *ἀναπόσπαστος Ἕνωσις* τῆς νεοελληνικῆς Ἐκκλησίας μετὰ τῆς Μ. Ἐκκλησίας καὶ ἡ ἕνωσις αὕτη ἔπρεπε νὰ πραγματοποιηθῇ. Ἔγραψε λοιπὸν τῇ 17 Μαΐου 1850 τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον πρὸς τὸν Πατριάρχην, κατόπιν σχετικοῦ ἐγγράφου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, τὰ γενόμενα. Παρεκάλει τὴν Μ. Ἐκκλησίαν, ἵνα *ἐπιδοκιμάσασα* τὴν ἐκκλησιαστικὴν ταύτην θεσμοθεσίαν, καὶ τὴν δι' αὐτῆς συστᾶσαν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος *ἀναγνωρίσασα*, ἀποδέξηται αὐτὴν ὡς ἐν Χριστῷ ἀδελφήν, διακοινοῦσα ταῦτα καὶ τοῖς λοιποῖς Μακαριωτάταις Πατριάρχαις. Οἱ Ἕλληνες ὑπουργοί, ὑποβάλλοντες λοιπὸν τὴν αἴτησιν ταύτην, εἶχον τὴν γνώμην, ὅτι ἡ Πολιτεία ἠδύνατο καὶ κατέστησεν ἀνεξάρτητον τὴν ἰδίαν Ἐκκλησίαν, γνώμην ἣν καὶ ὁ κ. Β. ἤδη ὑποστηρίζει. Ἐζήτουν ἐπιδοκιμασίαν καὶ ἀναγνώρισιν τῆς θεσμοθεσίας· ἀπέστεργον ἄρα καὶ ἀπέκλειον οἱανδήποτε μεταβολὴν εἰς τὰ τῆς Ἐκκλησίας. Τί ἔπραξε τότε τὸ Πατριαρχεῖον; Συνεκροτήθη Σύνοδος ὑπὸ τὴν Προεδρείαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καὶ ταύτης μετέσχον πέντε πρῶην Οἰκουμ. Πατριάρχαι, ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων καὶ δέκα τρεῖς Μητροπολῖται.

Ἡ Σύνοδος ἐκείνη διὰ τοῦ Συνοδικοῦ Τόμου ἀνεγνώρισε πράγματι κανονικῶς τὴν ἑλλ. Ἐκκλησίαν, τὴν ἀναγνώρισιν ὅμως ταύτην ἐξήρτησεν ἐξ ἑπτὰ ὅρων καὶ ἐκ τοῦ καθόλου πνεύματος τοῦ ἀπολυτικοῦ Τόμου. (...Τούτων ἁπάντων καὶ τῶν τοιούτων ἀκριβῶς καὶ ἐπισταμένως θεωρηθέντων τε καὶ εὐκρινηθέντων, ἔδοξε τῇ ἁγίᾳ καὶ Μεγάλῃ Συνόδῳ, ἵνα τὰς τὸ Βασίλειον τῆς Ἑλλάδος Κράτος, τό γε νῦν ἔχον, ἀπαρτιζούσας ἁγιωτάτας Μητροπόλεις, Ἀρχιεπισκοπὰς καὶ Ἐπισκοπὰς, *ἐξηρτημένας* τέως τοῦ ἁγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ θρόνου τῆς Κωνσταντινουπόλεως, **ἀπολύσῃ** τοῦ λοι-

κος (εἴτε ἐνάγων, εἴτε ἐναγόμενος) ἂν μὴ συνεζήτησε τὴν ὑπόθεσίν του κατὰ τὴν τοῦ ἄρθρ. 497 Πολ. Δ. προθεσμίαν, θέλει διατελῇ ἐν ἀμηχανίᾳ καὶ ἀβεβαιότητι ἐκ τῆς ὑποψίας μή ποτε ὁ ἀντίδικος μετὰ παρέλευσιν μακροῦ χρόνου ἐγγράψας τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ πινάκιον συζητήσῃ ταύτην ἐρήμην αὐτοῦ.

Κατὰ τῆς νέας ἑρμηνείας μάχονται καὶ τὰ ἑξῆς: Ἡ τοῦ ἄρθρ. 497 Πολ. Δ. προθεσμία, ὁριζομένη ὡς χρονικὸν σημεῖον καθ' ὃ ἀκριβῶς πρέπει νὰ γείνῃ ἡ συζήτησις, εἶνε καταδήλως *τακτὴ ἡμέρα* (terminus), πολλῷ μᾶλλον ὡς ὁριζομένη ἀκριβῶς καὶ κατὰ τὴν ὥραν. Τοιαύτη τακτὴ ἡμέρα εἶνε ἡ προθεσμία ἐν γένει, ὁσάκις πρόκειται νὰ συνέλθωσιν ἐπὶ τὸ αὐτὸ οἱ διάδικοι καὶ τὸ δικαστήριον ἢ ἄλλος δικαστικὸς λειτουργὸς καὶ ἀφορᾷ κυρίως εἰς τὰς ἐπ' ἀκροατηρίου ἐνεργητέας πράξεις καὶ τὰς προφορικῶς διεξακτέας (Πρδλ. Σ. Εὐκλείδου Πολ. Δικ. Α'. § 110 σημ. 2). Ἡ παρὰ τοῖς εἰρηνοδικείοις ἐπ' ἀκροατηρίου συζήτησις παραμένει προφορικὴ καὶ μετὰ τὸν νόμον ,ΒΡΙΔ'. καίτοι αἱ προτάσεις εἰσὶ μὲν ἔγγραφοι, ὅμως πρὸς τήρησιν τοῦ συστήματος τῆς προφορικότητος τῆς διαδικασίας *ἀναγινώσκονται* κατὰ νόμον ὡς καὶ παρὰ τοῖς λοιποῖς πολ. δικαστηρίοις (Πολ. Δ. 162, 173, 581, 623, 728, 774, 798, 826 καὶ νόμ. ,ΒΡΙΔ'.) ἐξαιρετικῶς δὲ συγχωρεῖται ἡ ἔγγραφος διαδικασία (Πολ. Δ. 611.)

Ἡ προθεσμία πρὸς ἐμφάνισιν ἐνώπιον δικαστηρίου ἢ δικαστοῦ τινος τρέχει κατ' ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων ὡς συνάγεται ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρ. Πολ. Δ. 261, 507, 591, 616, 623 ἐδ. 2 707, 708, 728, 774, 798, 827 (Ἀρ. Π. 228 τοῦ 1853 Εὑρετ. Ἰωαννίδου Π'. § 7² σελ. 213).

Ἄρα καὶ ἡ τοῦ ἄρθρ. 497 Π. Δ. προθεσμία τρέχει οὐ μόνον κατὰ τοῦ ἐναγομένου, ὅστις μὴ ἐμφανιζόμενος δικάζεται ἐρήμην (Πολ. Δ. 503, 504) ἀλλὰ καὶ κατ' αὐτοῦ τοῦ κοινοποιήσαντος, ἐνάγοντος, ὅστις μὴ ἐμφανιζόμενος δικάζεται ἐρήμην προτάσει καὶ αἰτήσει τοῦ ἐμφανισθέντος ἐναγομένου (Οἰκον. Ἐγχειρ. § 215 σημ. 11.)

Ἐὰν ὅμως ὅλοι οἱ διάδικοι δὲν ἐνεφανίσθησαν κατὰ τὴν τακτὴν ἡμέραν πρὸς συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως, ἤτοι ἂν μηδεὶς τῶν διαδίκων ἐνεφανίσθη, καταλείπεται ἡ ὑπόθεσις μέχρις οὗ τὴν ἐπαναλάβωσιν οἱ διάδικοι (Πολ. Δ. 200). Καὶ ἂν μὲν οἱ διάδικοι πάντες συναινῶσιν εἰς ἐπανάληψιν, ἤτοι συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως, οὐδὲν ζήτημα ἀναφύεται· ἂν ὅμως μὴ συναινῇ διάδικός τις, ἀναγκαία ἀποβαίνει ἡ πρὸς αὐτὸν κοινοποίησις κλήσεως πρὸς περαιτέρω συζήτησιν (arg. 578 ἐδ. 1 Πολ. Δ.)

Ἐκ πάντων τῶν ἐκτεθέντων συνάγω τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ ἀνέκαθεν κρατήσασα ἐν τῇ νομολογίᾳ τῶν εἰρηνοδικείων ἐκδοχὴ εἶνε ἡ μόνη ὀρθὴ καὶ μετὰ τὸν νόμον ,ΒΡΙΔ'. Ἐὰν λοιπὸν ἡ ὑπόθεσις δὲν συνεζητήθη ὑπ' οὐδενὸς τῶν διαδίκων κατὰ τὴν τοῦ ἄρθρ. 497 Πολ. Δ. τακτὴν ἡμέραν, δι' ἁπλῆς καὶ μόνης ἐγγραφῆς ἐν τῷ πινακίῳ δὲν δύναται ἐγκύρως νὰ συζητηθῇ, ἐρήμην ἢ ἐνισταμένου τινὸς τῶν διαδίκων, μετὰ τὴν προθεσμίαν ταύτην, εἰμὴ μόνον, ἂν ἐχώρησεν ἐν τούτων, ἢ 1) ἀναβολὴ τῶν ὑποθέσεων ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου αὐτεπαγγέλτως, ἢ 2) ματαίωσις τῆς συνεδριάσεως ὁπωσδήποτε, ἄνευ ὅμως ὑπαιτιότητος τῶν διαδίκων, ἢ 3) κλῆσις πρὸς περαιτέρω συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως, ἢ καὶ 4) ἐκ νέου κοινοποίησις τῆς αὐτῆς κλήσεως, ἥτις δὲν εἶνε ἀπαράδεκτος· διότι δὲν πρόκειται περὶ δύο ἀγωγῶν, ἀλλὰ περὶ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς, δις κοινοποιηθείσης (Αρ. Π. 117 τοῦ 1877).

Ἐν Ἄρτῃ

Ἰωάννης Α. Οἰκονομίδης

ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΕΙΣΗΓΗΤΑΙ ΠΡΟΕΔΡΟΙ

Κύριε Συντάκτα

Ἀγνοῶ, ἂν ποτε ἐθεωρήθη ὡς ζήτημα. Γιγνώσκω, ὅτι, ἀπὸ ἀμνημονεύτων ἐτῶν, οἱ Πρόεδροι διορίζουσι καὶ ἑαυτοὺς εἰσηγητὰς ὑποθέσεων. Νομίζω, ὅτι τοῦτο δὲν ἐπιτρέπεται ὑπὸ τοῦ νόμου. Ἰδοὺ πῶς ἔχει τὸ ἄρθρον 84 τοῦ Δικαστικοῦ Ὀργανισμοῦ. «Ἐὰν μετὰ τὴν συζήτησιν ἀναβληθῇ ἡ ἔκδοσις τῆς ἀποφάσεως ὁ πρόεδρος **διορίζει** τὸν εἰσηγητήν, **αὐτὸς διευθύνει τὴν διάσκεψιν,** ἐρωτᾷ κατὰ σειρὰν τὴν γνώμην τῶν δικαστῶν, συλλέγει τὰς ψήφους, εἶνε ἰσόψηφος μὲ τοὺς λοιποὺς δικαστάς, καὶ ἀπαγγέλλει τὴν ἀπόφασιν». Ἰδοὺ καὶ τὸ ἄρθρον 85. «**Ὁ εἰσηγητὴς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ψηφοφορῇ πρῶτος,** μετ' αὐτὸν ἕπονται κατὰ τάξιν οἱ δικασταὶ ἀπὸ τοῦ νεωτέρου μέχρι τοῦ πρεσβυτέρου, ἢ μᾶλλον ἀπὸ τοῦ ἐσχάτως μέχρι τοῦ κατὰ πρῶτον διορισθέντος. **Ὁ Πρόεδρος ψηφοφορεῖ τελευταῖος».** Ἀντιγράφω τὰ ἄρθρα τοῦ νόμου, διότι εἶνε δυνατὸν νὰ μὴ λάβωσι τὸν κόπον ν' ἀνατρέξωσιν εἰς αὐτὰ ἐκεῖνοι, οἵτινες δύνανται νὰ ἔχωσι τὴν ὀρθοτέραν γνώμην.

Καὶ ἐρωτῶ· α') ὁ εἰσηγητὴς πρόεδρος θὰ εἰσηγῆται ἢ θὰ διευθύνῃ τὴν διάσκεψιν; διότι ἀμφότερα εἶνε ἀκατόρθωτα βέβαια· β') ψηφοφορεῖ πρῶτος ὡς εἰσηγητὴς ἢ τελευταῖος ὡς πρόεδρος;

Ψηφοφορεῖ τελευταῖος ὁ Πρόεδρος, λέγουσιν οἱ συγγραφεῖς, «ἵνα μὴ προκαταλαμβάνῃ διὰ τῆς ἠθικῆς αὐτοῦ ὑπεροχῆς τὴν γνώμην τῶν νεωτέρων καὶ μᾶλλον συνεσταλμένων». Βεβαίως δὲ ἀσυγκρίτως μείζων ἔσται ἡ προκατάληψις ἂν τύχῃ ὁ Πρόεδρος καὶ εἰσηγητής.

Ἕνεκα τούτων νομίζω, ὅτι ὁ Πρόεδρος δὲν δύναται νὰ ᾖ καὶ εἰσηγητής, διότι ἂν εἶχεν ὑπ' ὄψιν τὸ ἐναντίον ὁ νόμος θὰ ἔλεγεν αὐτό, ὅπερ δὲν συνάγεται ἐκ τῆς φράσεως τοῦ ἄρθρου 84 «διορίζει τὸν εἰσηγητήν», ὅπερ ἀποκρούεται μᾶλλον εὐκρινῶς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 85 καθ' ὅσον δὲν περιέχει ἐξαίρεσιν οὔτε εἰς τὴν πρώτην οὔτε εἰς τὴν τελευταίαν φράσιν αὐτοῦ, λέγον εἰς μὲν τὴν πρώτην «ἐκτὸς ἂν ᾖ ὁ πρόεδρος» εἰς δὲ τὴν τελευταίαν «ἐκτὸς ἂν ᾖ εἰσηγητής».

Τὴν διάταξιν θεωρῶ καὶ οὐσιώδη, ἑπομένως τὴν παράβασιν αὐτῆς ἀναιρετέαν ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου, διότι βεβαίως εἶνε οὐσιώδης ἡ πιθανότης προκαταλήψεως τοῦ Δικαστηρίου. Ἐν πάσῃ περιπτώσει νομίζω, ὅτι ὑπάρχει ζήτημα, ἐφ' οὗ νὰ προκληθῇ ἡ γνώμη τῶν σοφῶν καὶ ἐμπειροτέρων.

Εἷς ἀναγνώστης σας

Υ. Γ. Δὲν λησμονῶ, ὅτι ἡ πρακτικὴ ἔχει ἁπλοποιήσει πολλὰ ζητήματα, διότι ἡ κοινὴ ἀντίληψις τοῦ «ὅπως-ὅπως», τοῦ «τί σημαίνει τοῦτο καὶ ἐκεῖνο», τοῦ «αὐτὸ μᾶς πταίει», τοῦ κύπτειν πρὸ τῆς ρουτίνας ἀπώλεσε τὴν δύναμιν τῆς προσοχῆς καὶ προσηλώσεως ἐπὶ τῶν διατάξεων τῶν καθιερουσῶν τὴν ἠθικὴν τάξιν ἐν τῇ Δικαιοσύνῃ, ἧς πᾶσα ἐνέργεια εἶνε ἱερουργία ἀπαιτοῦσα ἄκραν λεπτότητα καὶ εὐλάβειαν. Δὲν θέλω νὰ εἴπω πλείονα ἐπὶ τοῦ παρόντος. Ἀκριβῶς ὅμως ἕνεκα τῆς κρατούσης πρακτικῆς, καθ' ἣν μόνοι οἱ εἰσηγηταὶ ἐκδίδουσι τὰς ἀποφάσεις, δέον νὰ τύχῃ αὐστηροτάτης ἐφαρμογῆς ἡ ἀνωτέρω διάταξις. Διότι ἂν ὑπάρξῃ περίστασις νὰ μὴ θέλῃ τις ὡρισμένον δικαστὴν εἰσηγητήν, δύναται νὰ σωθῇ καὶ διὰ τοῦ Προέδρου καὶ κατὰ τύχην ἐπὶ τέλους. Ἀλλ' ἀπὸ τοῦ Προέδρου εἰσηγητοῦ οὐδεὶς, οὔτε ἡ τύχη δύναται νὰ σώσῃ, Ὁ δὲ ἀντίδικος δύναται ἐν πλήρει γνώσει νὰ παρασκευάσῃ τὴν δολοφονίαν.

ΕΦΕΣΙΣ

Κωνσταντίνου Λουκᾶ Κωνσταντίνου, κατοίκου Ἀναλάντης

Κατὰ

Γεωργίου Πιπινέλη, κατοίκου Πειραιῶς καὶ ἤδη ἀγνώστου διαμονῆς· — καὶ — κατὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 1621 (1908), 2642 (1906), 2781 (1905) καὶ 7523 (1903) ἀποφάσεων τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν

Ἐκκαλῶ τὰς ἀνωτέρω ἀποφάσεις 1) διότι κακῶς ἐδικάσθην ἐρήμην 2) διότι ἀκύρως διεξήχθησαν αἱ μαρτυρικαὶ ἀποδείξεις 3) διότι ἡ ἀγωγὴ εἶνε ἀπαράδεκτος καὶ ἀβάσιμος καὶ 4) διότι κακῶς ἀπηγγέλθη προσωπικὴ κράτησις.

Διὰ ταῦτα καὶ τὰ κατὰ τὴν δικάσιμον, ὡς καὶ διὰ τὰ πρωτοδίκως ὑποβληθέντα, εἰς ἃ ἐπιμένω,

Ἐξαιτοῦμαι

1) νὰ ἐξαφανισθῶσιν αἱ ἐκκαλούμεναι ἀποφάσεις, 2) ν' ἀπορριφθῇ ἡ ἀπὸ 18 Ἰουνίου 1902 ἀγωγὴ τοῦ ἀντιδίκου ὡς ἀπαράδεκτος καὶ ἀβάσιμος καὶ 3) νὰ καταδικασθῇ οὗτος εἰς τὰς δαπάνας ἀμφοτέρων τῶν βαθμῶν.

Καλεῖται ἐμπροθέσμως πρὸς συζήτησιν· καὶ Παραγγέλλεται δικαστ. κλητὴρ τὴν ἐπίδοσιν πρὸς τὸν ἀντίδικον καὶ τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν, καταχωρίσῃ δὲ καὶ εἰς τὴν ἐφημερίδα «Δικαιοσύνη».

Ἐν Ἀθήναις τῇ 30 Μαΐου 1908.

Ὁ πληρεξ. δικηγόρος καὶ ἀντίκλητος

Μάρκος Ἠρ. Σεβαστιανὸς

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

τῆς ὑπ' ἀριθ. 3592 ἐ. ἔ. ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, δι' ἧς κηρύσσεται διαλελυμένος ὁ μεταξὺ τῆς ἐναγούσης Εὐσταθίας συζύγου Νικολάου Μουζουράκη τὸ γένος Θεοδώρου Μαλαπάνη κατοίκου Ἀθηνῶν καὶ τοῦ ἐναγομένου συζύγου της Νικολάου Μουζουράκη, κατοίκου Ἀθηνῶν καὶ ἤδη ἀγνώστου διαμονῆς, ὑφιστάμενος γάμος.

Ἀκριβὴς περίληψις.

Ἐν Ἀθήναις, 2 Ἰουνίου 1908.

Ὁ πληρεξ. δικηγόρος

Γεώργιος Σπ. Βλάχος

ΑΠΟΔΕΙΚΤΙΚΟΝ

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν τριακοστὴν πρώτην (31) τοῦ μηνὸς Μαΐου τοῦ 1908 χιλιοστοῦ ἐννεακοσιοστοῦ ὀγδόου ἔτους ἡμέραν Σάββατον καὶ ὥραν 5 μ. μ. ὁ ὑποφαινόμενος δικαστικὸς κλητὴρ τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν Ἡρακλῆς Παππακωνσταντίνου τῇ ἐγγράφῳ παραγγελίᾳ τοῦ Γεωργίου Σ. Βλάχου δικηγόρου, πληρεξουσίου τῆς Εὐσταθίας συζύγου Νικολάου Σπυρίδ. Μουζουράκη τὸ γένος Θεοδώρου Μαλαπάνη κατοίκου Ἀθηνῶν μετέβην καὶ ἐπέδωκα πρὸς τὸν κ. εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν διὰ τὸν ἀγνώστου διαμονῆς Νικόλαον Μουζουράκην πρώην κάτοικον Ἀθηνῶν, ἀντίγραφον ἐξ ἀπογράφου ἐκτελεστοῦ ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3592 τοῦ 1908 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν πρὸς γνῶσίν του καὶ διὰ τὰς νομίμους συνεπείας καὶ εἰς ἔνδειξιν.

Ὁ λαβὼν εἰσαγγελεὺς

Κ. Λυκουρέζος

Ὁ κλητὴρ

Η. Παπακωνσταντίνου

Διὰ τὴν ἀκρίβειαν τῆς ἀντιγραφῆς.

Ἀθῆναι 31 Μαΐου 1908.

Ὁ πληρεξ. δικηγόρος

Γεώργιος Σπ. Βλάχος

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

Τὸ Δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3624 τοῦ ἔτους 1908 ἀποφάσεώς του δεχθὲν τὴν ἀπὸ 12 Μαΐου 1908 αἴτησιν τοῦ Θεοδώρου Κολιοδημήτρη κατοίκου Ἀθηνῶν κατὰ τῆς συζύγου του Ναταλίας Θεοδ. Κολιοδημήτρη καὶ θυγατρὸς Ἀθανασίου Οἰκονόμου κατοίκου Ἀθηνῶν περὶ διαζεύξεως διέταξε τὴν ἐν περιλήψει τοιχοκόλλησιν καὶ δημοσίευσιν τῆς εἰρημένης αἰτήσεως συμφώνως τοῖς ἄρθροις 686, 683 καὶ 677 Πολ. Δικονομίας.

Ἀθήνησι τῇ 3 Ἰουνίου 1908.

Ὁ τοῦ Θεοδώρου Κολιοδημήτρη πληρεξούσιος δικηγόρος

Θ. Βερενίκης

ΠΕΡΛΗΨΙΣ

Τὸ Δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3623 τοῦ ἔτους 1908 ἀποφάσεώς του δεχθὲν τὴν ἀπὸ 12 Μαΐου 1908 αἴτησις τοῦ Δημητρίου Γεωργ. Δάρα κατοίκου Ἀθηνῶν καὶ προσωρινῶς ἐν Πάτραις διαμένοντος κατὰ τῆς συζύγου του Σμαραγδῆς Δημητρίου Δάρα θυγατρὸς Ἠλία Διακάκου κατοίκου Ἀθηνῶν περὶ διαζεύξεως διέταξε τὴν ἐν περιλήψει τοιχοκόλλησιν καὶ δημοσίευσιν τῆς εἰρημένης αἰτήσεως συμφώνως τοῖς ἄρθροις 686, 683 καὶ 677 Πολ. Δικονομίας.

Ἀθήνησι τῇ 3 Ἰουνίου 1908.

Ὁ τοῦ Δημητρίου Γ. Λάρα πληρεξούσιος δικηγόρος

Θ. Βερενίκης

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

Τὸ Δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3752 τοῦ 1908 ἀποφάσεώς του ἐκήρυξε διαλελυμένον τὸν μεταξὺ τοῦ Κωνσταντίνου Ρωσκέτου κατοίκου ἤδη Πειραιῶς καὶ τῆς Ἀργυρῶς συζύγου Κωνστ. Ρωσκέτου τὸ γένος Σπάθη κατοίκου ἤδη Ζακύνθου τελεσθέντα ἐνταῦθα γάμον τὴν 9ην 8βρίου 1899 δεχθὲν τὴν ἀπὸ 22 Αὐγούστου 1901 ἀγωγὴν τοῦ ἐνάγοντος.

Ἀθήνησι τῇ 4ῃ Ἰουνίου 1908

Ὁ πληρεξούσιος δικηγόρος τοῦ Κωνσταντίνου Ρωσκέτου

Ν. Α. Κοτσελόπουλος

ΨΥΧΙΑΤΡΙΚΗ ΚΑΙ ΝΕΥΡΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Μηνιαῖον Ἐπιστημονικὸν Περιοδικὸν

Ἀρχισυντάκτης καὶ Διευθυντής:

ΣΙΜΩΝΙΔΗΣ Γ. ΒΛΑΒΙΑΝΟΣ

Ἰατρός, νευρολόγος καὶ ψυχίατρος.

Ἐκδίδεται ἐν Ἀθήναις. Ἔτος 7ον.

Τόμοι τῆς «Δικαιοσύνης» πωλοῦνται εἰς τὰ γραφεῖα αὐτῆς, τοῦ μὲν πρώτου ἔτους πρὸς δραχμὰς 5 τοῦ δὲ δευτέρου πρὸς δραχμὰς 7.50 ἕκαστος.

Τύποις Π. Α. Πετράκου

λοιποῦ τῆς τοιαύτης ἐξαρτήσεως καὶ ἀναδείξῃ *κανονικῶς* **ἐφ' ὅροις τισὶ** δικαιοτάτοις καὶ ἀναγκαιοτάτοις Ἐκκλησίαν αὐτοκέφαλον, κατὰ τὰς λοιπὰς αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας, καὶ **κανονίσῃ** αὐτῆς καθάπαξ τὴν ἐν γένει Ἐκκλησιαστικὴν οἰκονομίαν *συμφώνως* τοῖς θείοις ἀποστολικοῖς καὶ συνοδικοῖς κανόσι καὶ ταῖς πατρικαῖς διατάξεσι καὶ διατυπώσεσι καὶ τοῖς πατροπαραδότοις ἐθίμοις τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. . . . (Ὅρ. Κώδικ. πρακτ. σ. 19 — 20). Ἡ ἀπάντησις δὲν παρεδέχετο τὸ αἴτημα, ὡς τοῦτο διετυπώθη. Οἱ ἐπιβληθέντες ὅροι δὲν ἦσαν ἀσήμαντοι· τοσούτῳ δὲ μεγαλειτέρα ἦτο ἡ σημασία των, καθ' ὅσον δι' αὐτῶν ἐπανέφερε τὸ Πατριαρχεῖον εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ κράτος τῶν κανόνων, συμφώνως πρὸς τὸ Σύνταγμα. Ἐν πρώτοις ἡ ἀνωτάτη ἐκκλησιαστικὴ ἀρχὴ ἔδει νὰ ὀνομάζηται: «Ἱερὰ Σύνοδος *τῆς Ἐκκλησίας* τῆς Ἑλλάδος», οὐχὶ δέ, ὡς ὁ νόμος τοῦ 33 ὥριζεν (Ἱερὰ Σύνοδος *τοῦ Βασιλείου* τῆς Ἑλλάδος). Τὰ μέλη ταύτης νὰ ἦνε Ἀρχιερεῖς, καλούμενοι κατὰ τὰ πρεσβεῖα τῆς χειροτονίας, ὁ δὲ πρόεδρος ὁ κατὰ καιρὸν μητροπολίτης Ἀθηνῶν. Ὁ συνοδικὸς Τόμος ἠξίου ὁμοίως ὅπως ἡ Ἐκκλησία διοικεῖται *κατὰ τοὺς θείους καὶ ἱεροὺς κανόνας ἐλευθέρως καὶ ἀκωλύτως ἀπὸ πάσης κοσμικῆς ἐπεμβάσεως*. Ἡ ἑλληνικὴ Πολιτεία *ὑπερήσθη* ἐπὶ τοῖς γενομένοις — ὡς ἔγραφε τὸ Πατριαρχεῖον — ἀπεδέχθη τὸν τόμον, ἐφ' ᾧ καὶ γενικαὶ δοξολογίαι ἐτελέσθησαν καὶ ἔσπευσεν εἰς πραγματοποίησιν τῶν κανονικῶν ὅρων, ὑφ' οὓς ἀπελύθη κανονικῶς ἡ Ἐκκλησία. Πόθεν συμπεραίνει ὁ κ. Β. ὅτι τὸ Ὑπουργεῖον δὲν ἀπεδέχθη τοὺς ὅρους; Μήπως ἡ διοίκησις καὶ λειτουργία καὶ ὀνομασία τῆς Συνόδου δὲν εἶνε ἔκτοτε ὅπως ὥρισε ταύτην τὸ Πατριαρχεῖον; Ἡ Ἑλλὰς ἀπεδέχθη τοὺς ὅρους, καθ' ὅσον ἄλλως τὸ Πατριαρχεῖον θὰ ἐδικαιοῦτο ἐν πάσῃ στιγμῇ νὰ ἀνακαλέσῃ τὴν κανονικὴν ἀπόλυσιν τῆς ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ἐπραγματοποίησεν ἐξ αὐτῶν τοὺς μὴ σχετιζομένους πρὸς τὴν κοσμικὴν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐπέμβασιν, ἀναφορικῶς δ' ὅμως πρὸς τὸ τελευταῖον τοῦτο **ἠπάτησεν** ἀτυχῶς τὸ Πατριαρχεῖον. Διότι διὰ τῶν νόμων τοῦ 52 ἡ κοσμικὴ ἐπέμβασις, ὡς θὰ ἴδωμεν, ἀνέτρεψε καὶ τοὺς κανόνας καὶ τὸν Τόμον καὶ τὸ Σύνταγμα. Ὅπως ἡ Βαυαρία διὰ τοῦ Religionsedikt παρεβίασε τὸ μετὰ τοῦ Πάπα Concordat, οὕτως ἡ Ἑλλὰς διὰ τῶν πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ Τόμου καὶ τοῦ Συντάγματος νόμων παρεβίασε τὴν μετὰ τῆς κεφαλῆς τῆς Ὀρθοδοξίας σύμβασιν. Ὁ κ. Β. φρονεῖ ὅτι μετὰ τὴν *ἀπόρριψιν* τῶν ὅρων τοῦ Τόμου, τὰ Πατριαρχεῖα ἐσιώπησαν, ὅτι λοιπὸν ἀπεδέχθησαν τὰ γενόμενα, καίτοι, ὡς ὀρθῶς παρετήρησεν ὁ Σ. Μ. ἠδύνατο νὰ ἄρουν τὴν ἀνακήρυξιν τοῦ αὐτοκεφάλου, ὅπερ ὅμως διὰ λόγους ἐθνικοὺς δὲν ἔπραξαν. Ἐν τοσούτῳ τὰ Πατριαρχεῖα δὲν ἐσιώπησαν, ἀλλὰ διεμαρτυρήθησαν πρὸς πάσας τὰς ὁμοδόξους αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας κατὰ τῶν ἐν Ἑλλάδι διὰ τῶν νόμων τοῦ 52 συντελεσθέντων. Καὶ ἡ διαμαρτυρία των ἐκείνη, ἀπευθυνθεῖσα καὶ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Κύπρου, ἐφέρετο ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν: *Ὑπόμνημα διασαφητικόν*. Πράγματι δὲ διὰ λόγους ἐθνικοὺς *δὲν* προέβησαν καὶ περκιτέρω, δὲν ἠθέλησαν νὰ ἄρουν τὴν τοῦ αὐτοκεφάλου ἀνακήρυξιν, ἀφοῦ τινες τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως ἠθετήθησαν, δὲν παρέσχον λοιπὸν τὰ ἀντίποινα εἰς τὴν ἑλληνικὴν πολικὴν τῆς *κατεργαρίας*. (Ἀκολουθεῖ)